

STAROČESKÉ ZVYKY

V Československu dávají děvčata 4. prosince - sv. Barbory do vody třeshňovou větvičku t. zv. barborku. Když větvička rozkvetne před Štědrým večerem, znamená to, že se děvče během příštího roku vdá.

65 centů

TELEFONY:
(708) 749-1891
(708) 749-1898

6426 WEST
CERMAK ROAD
BERWYN, IL.
60402

(USPS 002670)

THE OLDEST CZECHOSLOVAK DAILY NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

Czechoslovak Daily Herald

VOL. C I

SECOND CLASS
POSTAGE PAID AT
BERWYN, ILLINOIS

Established 1891

STŘEDA 2. PROSINCE 1992 - Čís. 27

WEDNESDAY DECEMBER 2, 1992

Osud a boj

Josef V. Tománek

V devatenáctém století, když vnuk rabína revolucionář Karel Marx hlásal, že jeho komunismus přinese lidstvu pozemský ráj, můj praděd Josef Toman v roce 1870 s celou rodinou odjel z Dolních Beřkovic u Mělníka do carského Ruska, kde se usadil v obci Kupičov, zde sedláčil a vzpomínal na rodný kraj.

Jeho syn Václav, když popí českým katolíkům vnucovali pravoslaví, zaslal na ně stížnost až k carovi, který nakonec dal obyvatelům Kupičova povolení postavit si katolický kostel. Ovšem s podmínkou, že bude stát až za vsí. Kostel byl zasvěcen svatému Václavu a já jsem v něm byl prvním pokřtěným dítětem dne 19. 11. 1912 a svatý Josef se stal mým patronem.

Když Lenin—Blank za dolary a marky mecenášů, podporujících marxismus, zažehl v Rusku krvavou revoluci a zničil carský rod Romanovců, byl jsem svědkem krvavých zločinů, které na nevinných křesťanech páchaly rudé hordy pod vedením marxistických komisařů cizího původu.

Od svého otce legionáře z České družiny i od krajanů z Ukrajiny slýchal jsem o zvěrstvích rudých katanů, kteří věznili nevinný lid, věřící v Krista a miliony lidí jako otroky deportovali na Sibiř, kde je čekalo

Pokrač. na str. 4

Hong Kong v objetí čínského draka

John J. Metzler

Společnost národů — Přesýpací hodiny Hong Kongu nezadržitelně crčí k roku 1997 a čínský drak tluče ocasem, aby zastrašil unaveného britského lva.

Věrní marxistickému původu Peking, staří Mandaríni hrozí, že se odchýlí od čínsko—britské smlouvy o Hong Kongu z r. 1984, která povoluje Korunní kolonii 50 let svobody po jejím připojení ke komunistické Číně.

Zhu Ronghi, "umírněný" člen pekingského politbyra varoval, že bude—li Británie provádět v Hong Kongu demokratické reformy před převedením Korunní kolonie do Číny v r. 1997, Peking by mohl považovat Sino—Britskou úmluvu za "gone with the wind" (že ji odnesl vítr).

Klamný optimismus, že "pragmatičtí" vládcové Číny by byli zavázáni povinností nebo donuceni respektovat smlouvu a dovolit Hong Kongu půl století nerušené svobody, je snůškou pohádek.

Vláda Thatcherové té doby, která podepsala toto zrádné ujednání, musela vědět jaká je skutečnost, věděl—li vůbec někdo, ale dovolila svému ryzímu nadšením nad "změněnou Čínou" zakalit své jinak jasné

Pokračování na str. 5

Poslední vývoj v Rusku

Vojtěch Vogel — RFE

Ruský prezident Boris Jelcin se pokusil odložit plánované zasedání Sjezdu lidových poslanců, které by mohlo dále ohrozit jeho ostře napadaný reformistický kabinet. Ruské ministerstvo financí zároveň obvinilo zaměstnance ústavu bývalého sovětského prezidenta Michaila Gorbačova z trestného činu daňového úniku.

Ruský Sjezd lidových poslanců, nejvyšší zákonodárny orgán v zemi, má zahájit své zasedání 1. prosince. Tato sněmovna byla zvolena v době, kdy Sovětský svaz byl ještě intaktní, ve volbách, které byly jen částečně svobodné. Proto v ní mají převahu komunističtí konzervativci, kteří se k Jelcinovým reformám stavějí chladně, ne—li nepřátelsky. Ruský prezident musí počítat s novými útoky na vládu úřadujícího ministerského předsedy, radikálního reformisty Jegora Gajdara.

Začátkem října se Jelcin sešel se skupinou členů ruského parlamentu, která je zmenšenou formou Sjezdu lidových poslanců a zasedá průběžně. Schůzka byla součástí příprav nové ruské ústavy, a prezident se na ní pokusil získat přítomné poslance pro názor, že by se zasedání Sjezdu mělo uskutečnit nejdříve na jaře. Debata v prosinci by byla předčasná,

Pokrač. na str. 4

PRÁVÝ DEN DÍKŮVZDÁNÍ

Helikoptéra pobřežní stráže spustila košík k záchraně muže a jeho psa v Den díkůvzdání. Byli na procházce a ztroskotali na skále velkým přílivem blízko Swampscottu ve státě Massachusetts.

Párioové a mocní

Ing. Jaromír Thuma, Praha

V roce 39 jsme se stali méněcennými tvory v části Velkoněmecké říše, nazývané Böhmen und Mähren. Naši otcové, s uchem přilepeným k rádiu, jehož doplnění o cívečku, umožňující zachytit cizinu, hrozilo koncentrákem a lovili z éteru znělku "ta — ta — ta — tam" a hlas ohlašující "Volá Londýn". Mocnými byli v té době cizinci, Němci a ti, kteří se jim zaprodali. Zajímavé je, že z většiny těch zaprodanců, agentů gestapa a udavačů, se později stali nejaktivnější komunisté Gottwaldovy soldatesky.

Německá říše kapitulovala, ale "mocných" jsme se nezbavili. Jen místo černých košilí měli modré montérky s rudou páskou na rukávě. A na klopě hvězdu se srpem a kladivem. Než jsme se stačili vzpamatovat, měli nás v pasti. Zajásali si v únoru 48 na Staroměstském náměstí pod

Pokračování na str. 5

Svět v přechodu

Zdzislaw Rurarz

Washington Inquirer, 13. listopadu 1992

Spojené státy se budou brzy dívat na to, co se dělo ve světě, zatímco pro nás byly nejpřednější volby 3. listopadu.

Neexistuje mnoho důvodů k tomu, abychom byli uspokojeni. Konflikt v bývalé Jugoslávii pokračuje a zdá se, že s sebou nese nezvratitelné změny — "čistka" bude mít úspěch a dokonce se rozšíří i do jiných oblastí.

Československo se určitě rozdělí na dva rozdílné státy. Z těchto dvou, Slovensko má před sebou potíže, zvláště s Maďarskem, kvůli Gabčíkově přehradě na Dunaji, a s Evropským společenstvím, které by mu mohlo odepřít dřívější status mimořádného člena.

Bulharsko má nesnáze po pádu své demokraticky zvolené vlády, a Polsko má nadále velmi nejistou budoucnost. A navíc, zdá se, že stará

Pokračování na str. 5

■ SANTA BARBARA, Calif.

Bill Clinton vstupuje do druhého měsíce co zvolený president a hledá vzorec pro národní komunikaci s národem a veřejnou podporu, která dala Reaganovi možnost snížit daň a ve stejné době zvýšit vojenskou přípravu, největší od konce druhé světové války.

Ačkoliv Bill Clinton napadal výsledky této politiky, obdivuje Reaganův hladký přechod do úřadu a jeho schopnost získat podporu veřejnosti pro své programy. Ukázal již, že udělá konec odlehlosti presidentství, a bude se snažit používat podpory lidu po celé zemi k boji s centry moci ve Washingtonu. Před dvěma týdny chodil po Georgia Avenue ve Washingtonu, pak byl v jižním státě Georgia a teď je v Kalifornii; tím dokázal že odhodí záruky bezpečnosti a pohodlí, které obklopují presidenta, aby byl ve spojení s průměrnými Američany.

■ MOGADISHU, Somálsko

Kdyby byrokrati a politikové, doufající v rozřešení problémů Somálska, mohli opustit New York a podívat se do Mogadishu, možná by porozuměli, proč se snahy pomoci hladovějícím nedaří.

Potraviny jsou jen jednou z věcí, kterých se Somálcům nedostává. Seznam toho, co v Somálsku nenajdete, pokračuje: mír, zaměstnání, elektrina, voda, vláda, banky, lékařská péče, jakékoliv hospodářství, baterie, školy, náhradní pneumatiky, pera na psaní, peníze.

Seznam toho, co je snadno k dostání, je mnohem kratší: kradené potraviny k ulevění hladu, zbraně a munice. Pro většinu obyčejných lidí jediná naděje, jak zůstat naživu je dostat zdarma jídlo od výpomocné agentury — relief agency — dostat práci od této agentury nebo ji okrást.

Není divu, že pomocné snahy se nedaří. Ti, kteří mají zbraně, kradou od hladových, protože by sami hladověli, kdyby to nedělali.

Návrh, poslat tam 30.000 amerických vojáků, aby hlídali dodávané zásoby, o kterém bude uvažovat Bezpečnostní rada Společnosti národů tento týden, je možná jediný způsob, jak zabránit rozkrádání a násilnostem. Ale jestli se pomoc bude i nadále soustřeďovat na dodávání potravin pro dva miliony lidí, kteří, podle odhadu, by jinak zemřeli hladem, spirála utrpení bu-

de pokračovat, jak říkají experti.

"Jestli budete se soustřeďovat jediné na pomoc potravinami, odsoudíte lidi k smrti," řekl Fred Cuny, který je v Somálsku jako poradce U.S. Agency for International Development (Agentura pro mezinárodní vývoj).

"Přitahujete lidi tam, kde dostanou jídlo, odvedete je od půdy a nedáte jim žádnou incentivu k produkci."

Aby měl program úspěch, U.N. se musejí také postarat o 3 miliony těch druhých Somálců, kteří nejsou úředně klasifikováni jako "trpějící podvýživou, ale jsou bez práce, příjmu a naděje do budoucnosti. Lidé neumírají jen od hladu, ale také od nemocí a jiných nedostatků. Čistě podrobnosti o epidemiích, nedostatku nemocnic a lékařů, a utrpení je srdcervoucí.

■ ATLANTA, Ga.

AIDS a většina jiných nemocí připraví černé o víc let života než bílé, a rozdíl vzrůstá, podle těch, kteří dělají výzkum pro Centers for Disease Control and Prevention.

AIDS se teď rovná rakovině a je jako čtvrtá hlavní příčina předčasné smrti černých mužů, podle zprávy CDC z minulého pátku. "Na AIDS umírá třikrát tolik černých mužů než bílých", řekl epidemiolog Robert Hahn. "Počet černých žen je devětkrát větší než bílých."

Zvolený president Bill Clinton se srdečně hlasitě zasmál, když mu bývalý president Reagan dal darem sklenici červených, bílých a modrých "jelly beans". při páteční schůzce v Reaganově kanceláři v Los Angeles.

■ JOHANNESBURG, Jižní Afrika

Mužové, ozbrojení automatickými puškami a ručními granáty, vtrhli do vinárny převážně bílého golfového klubu v King William's Town, a zabili dvě dvojice sedící u stolů. Policie řekla, že 17 osob bylo vážně zraněno. Podlaha a jídelní stoly v golfovém klubu byly potřísněny krví. Výbuch granátu udělal díru v podlaze.

Policie řekla, že nemá žádný důkaz toho, že by útok na klub byl politicky motivován. Měl-li co dělat s politikou, zdá se, že to byl první takový útok na bílé civilisty od konce osmdesátých let.

■ JERUSALEM, Israel

Výbuchy násilností neonacistů v Německu vyvolaly hořce si odporující pocity v izraelském národě, který povstal z popele holocaustu.

Zprávy o antisemitických událostech a zločinech rasismu jsou na prvním místě ve zprávách v Izraeli. Politikové celého politického spektra odsoudili násilnosti, a někteří dokonce žádali, aby Israel přerušil diplomatické styky s Německem. Shulamit Aloni, výřečný vůdce levičácké politické strany Mezetz, volal minulý víkend po bojkotu Německa, jestli vláda v Bonnu neudělá vážná opatření proti vzrůstajícímu neonacismu.

V pátek postavilo Německo mimo zákon neonacistickou Národní frontu. Ale někteří israelští vůdci se obávají, že to není dostatečné. Moše Katsav, předseda opoziční strany Likud řekl, že Israel by měl být připraven podniknout drastický krok k odvolání svého vyslance v Bonnu.

Pro mnohé občany Israele zůstává Německo složitým psychologickým problémem k rozluštění, se kterým se dosud nevypořádali.

"Cítím se trochu vzdálená od celé té věci," řekla učitelka Rachel Sharon, 51.

"Vím, že tam jsou Židé, ale po tom, čím prošli Židé v Německu za druhé světové války, měli odtamtud odejít a přijít sem," řekla. "Jak to, že se z toho nepoučili?"

Ezra Astruk, 33, obchodník uměleckými předměty v Jerusalemě, je

také zmaten svou lhostejností.

"Necítím soucit s tamními Židy. Je to jejich problém, jejich rozhodnutí žít v Německu," řekl. "Myslím, že dobrý život je to, co je pro ně nejdůležitější, a teď na to doplácí."

Podle odhadu žije v Německu asi 33.000 Židů. V posledních týdnech byly z vandalizovány židovské židovské hroby a majetek, ale žádný Žid nebyl zabit. Avšak jeden cizinec, kterého omylem považovali za Žida, byl zabit neonacistickými extrémisty.

■ CARACAS, Venezuela

President Carlos Andres Perez se v neděli vzepřel žádosti o resignaci po nezdařilém pokusu o státní převrat, ale připustil, že se mu nepodařilo přesvědčit občany Venezuely, že jeho politika je pro jejich dobro — pro zlepšení jejich života. Při pokusu o převrat zahynulo 169 osob, za což Perez vinil "vojenskou mafii" a "vyvrhele společnosti". Při druhém pokusu o puč použila policie slzného plynu a gumových nábojů, aby rozehnala protestující okolo vězení, kde zemřelo nejméně 62 protestujících; žádali o informace o uvězněných příbuzných.

Když Perez odcházel ze své kanceláře, řekl, že jeho pětiletý termín, který má končit v r. 1994, "není otázkou, nikdy nebyl a nebude". Ale přiznal, že jeho vládě se nezdařilo přesvědčit lid, že je na "správné, upřímné a odvážné cestě vypořádat se s našimi omyly."

■ MOSKVA, Rusko

President Jelcin, čelící konečné zkoušce tento týden s představiteli tvrdé linie, v neděli silně nabádal k utvoření pro-reformní politické strany a řekl, že "musí být s ní a v ní". Bylo to jedním z nejsilnějších závazků svázat se s politickou stranou od jeho loňského zvolení za presidenta. V r. 1990 vystoupil z komunistické strany a později slíbil, že se nepřipojí k žádné politické straně, dokud bude prezidentem.

Jelcinovo sdělení v proslovu k reformistické alianci 29 stran bylo také pokusem spojit reformisty před zasedáním parlamentu, které začne v úterý.

Czechoslovak Daily Herald

DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935

Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars

3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

Štiky rády loví v kalných vodách

K.J.T., Heřmanův Městec

Naše země, které již v praxi přestaly být Československem, jsou také takovou kalnou vodou. Za éry komunismu byly zkalenou nádrží, ve které několik mechem obrostlých sumců (nomenklaturních funkcionářů komunistické strany), doprovázených houfem snaživých štiček (příslušníků státní bezpečnosti, jejich pomahačů a Gottwaldových milicionářů), zahánělo do ústraní vše ostatní živé osazenstvo (normální lidi). Byla to doba hvězdných dravců, dbajících především o to, aby se náhodou jejich loviště nevyčistilo. To by bylo vidět na jejich spády. Proto kalili vodu, jak se dalo. A lovili nerušeně své oběti. Když se jim zdálo, že se ostatní biosféra v jejich teritoriálních vodách příliš rozmáhá, pozvali si na pomoc po zuby ozbrojené sovětské jesetery (Sovětskou armádu s tanky a kulomety). A zase byl v kalných vodách klid. Některý ze starých sumců se občas objevil majestátně na hladině, štičky pro tuto příležitost sehnali do houfu donucenou klaku těch, které nazývali plevelnými (občany) a sumec byl spokojen. Voda nádrže se čím dál, tím více, kalila a jejím řádným obyvatelům bylo čím dál, tím víc, těžko.

Až jednou se nad tou nádrží strhla pořádná průtrž mračen a voda důkladně rozvířila (17. listopadu 1989). Sumci se rychle schovali do bahna a také štičky hledaly úkryt, kde se dalo. K tomu naopak vyplulo ze svých zákoutí veškeré obyvatelstvo nádrže a začalo se vesele prohánět po hladině. Po dlouhé době mu zase zasvitlo slunce. Voda byla sice stále ještě zkalená, dokonce více, než dříve, ale to obyvatelé zdrže ani nepostřehli. Neviděli jak bouřkový příval zvedl ode dna nový kal a vynesl spoustu marastu. Věřili, že voda se začne čistit, tak jak je v přírodě zvykem. Rybky, dosud zvyklé jen na jakýsi "karcel", příslušníci biosféry nepatřící k vybraným dravcům. Proháněly se sem a tam, omámeny náhlou svobodou. Věřily, že se voda rychle pročistí a sluneční svět pronikne do všech jejích vrstev a zažene letité temnoty. Zmýlily se! Ještě dříve, než se kal začal usazovat, vyrazily opět na lov ze svých úkrytů štičky. Letití sumci sice ještě pro jistotu zůstali ve svých bahnitých úkrytech, ale vyslali ke hladině za sebe hejno malých sumecků (dizidentů páne Havlových). Vždyť si je v temnotách bahnitého dna pro tento účel dávno připravovali.

Voda byla tak kalná, že jeden druhého pomalu nepoznával. To se to štičkám lovílo... Ostatní rybky, nepatřící k nomenklatuře bahna, se však začaly množit a sílily. Sumeckům nezbývalo, než hlásit ke dnu svým seniorům, že nebezpečí narůstá! Stávalo se dokonce totiž i to, že houfek doposud tichých kaprů a bělíček (slušných lidí) zahnal některou ze štiček (nomenklatury KSČ či StB) za rákosové mříže! To se přece sumcům a jejich sametovým sumeckům nemohlo líbit...

Pomoc přišla dravčí ekypě nenadále. Draví jeseteři sice již dávno utekli do svých ruských vod, ale, kde se vzaly, tu se vzaly, do kalných vod naší zdrže se ze všech stran vrhaly opravdové štiky! (Štiky opravdu kapitální! — Nebo spíše kapitálové?) Vrhly se dravě na nic netušící oběti a začaly požírat, co se dalo. Jen sumecků si nevšímaly. Tak je to přece přírodou dáno! Než se kdo nadál, byly všechny mírumilovné ryby opět rozehnaný do všech možných temných koutů. Opět se vrátili do vrstev vody, do nichž slunce nezavítalo. A opět začaly strádat. Dokonce mnohem více, než dříve. Zas od nich vybíraly štičky i štiky krvavou daň. A sumecci na to vše s tajuplným úsměvem přihlíželi. A voda byla stále kalná a kalná...

Ano, komunisté záměrně udržovali obyvatelstvo našeho státu v informačním vakuu. Svoji propagandou dokonale "kalili vodu". Dobře věděli, že jen v takových "kalných vodách" mohou život ovládat a kořistit dle svého.

V listopadu 89 vysvitla naděje, že se to u nás konečně trochu pročistí. Nestalo se tak, Naopak se zvedl ode dna veškerý usazený kal a vynesl na povrch novou garnituru "dravců". Těch, které ve své povídce nazývám "sumecky" (Jeden z mých přátel, dlouholetý mukl z Mírova, který nemá rád ryby, se mnou nesouhlasí. Říká, že to nejsou žádné ryby, že jsou to krysy, které vylezly ze svých kanálů a kotelen teprve tehdy, když viděly, že jim nehrozí žádné nebezpečí a vyšplhaly se až na nejvyšší trůny.) Celá ta snaživá "dravčí kohorta", vedená snaživým Havlem, měla samozřejmě podporu nejenom bývalých nomenklaturníků, ale především všech kapitálových dravců, kteří k nám vyrazili na lov.

Ti "sumecci" a "štiky" nám dnes vládnou, pod záštitou "štik", přípluvších především z Německa a Izraele! Jejich majetkem jsou vládnoucí politické strany (ČSSD p.s. Horáka, HZDS s. Mečiara, KDU—ČSL p. Luxe, LSU s. Trnky, ODS p. Klause, OH s. Dienstbiera, i SPR—RSC p. extrémisty Sládka — seřazeno abecedně!) Dál řadí beztréstně v naší politice bývalí komunisté (KSČM s. Svobody a SDL s. Weise). Kariéristé, kteří jen využívají "sametové kalnosti doby"! Pod ochranou "štik" z ES (Evropského společenství).

Nikdy se naši občané nedočkájí skutečné demokracie a svobody života, pokud zde budou vládnout všichni ti, které z kalu vynesl na povrch listopad! Pokud necháme moc v rukách Havlům, Klausům, Mečiarům, Sládkům, Svobodům, Weisům a všem jejich přísluhovačům, nikdy se poctiví občané nedostanou ke slovu! Stále budeme zůstat jen "plevelnými rybkami", od kterých budou "dravci" vybírat krvavou daň. Nikdy nedostanou za takové situace prostor poctiví "pstruhové" a rozvážní "kapři". A je jich mnohem více, než všech těch "sumců, sumecků, štiček a štik"! Poctiví a slušní dál zůstanou v ústraní a budou se dusit. Léta komunistické nadvlády jim sebrala hodně sil a sametová pseudorevoluce je skoro dorazila. Dokud k nám nepřipluje pořádný

Denní Hlasatel 3

2. prosince 1992

"pstruh", odněkud ze severoamerických vod, nesvolá všechny zdejší poctivé do jednoho šiku proti vládnoucím dravcům i proti všem, kteří se mezi ně derou, nehme se z místa! Naše země zůstanou dál jen kalnou nádrží, do níž si budou dravci ze sousedství zajíždět na lov.

Měli bychom si asi dát do novin inzerát. Třeba takovýto:

Poctiví občané malé zemičky uprostřed Evropy, zemičky, která dostala při svém narození do vínku demokracii, o kterou byla však tak záhy okradena, hledají odvážného a morálně čistého politika, který by se postavil do jejich čela a pomohl jim vyhnat všechny komunistické i sametové neo--komunistické uchvatitele a vrátit zemi demokracii!

Zn. "Čech vítán!"

ZPRÁVY

■ NEW YORK

Panel vědců, ethicistů a vůdců veřejného zdraví volá po nových opatřeních k zadržení šířící se tuberkulózy v městě New Yorku a po celých státech. Dvě jejich doporučení ve zprávě, vydané v neděli, pravděpodobně vyvolají hněvivé debaty: že všichni pacienti dovoří někomu, aby na ně dohlížel, když berou léky po odchodu z nemocnice, a aby všichni pacienti byli léčeni, dokud se nevyléčí, místo jen dotud, dokud nejsou prohlášeni za nakažlivé. Město New York bylo nejvíce postiženo novým druhem TB, odporující drogám, kterým trpí obzvláště lidé postižení AIDS. Očekává se, že report nabude celonárodní důležitosti až se nemoc rozšíří.

■ TRIPOLIS, Libye

Je možné, že západní hrozby přioštění sankcí na Libyi, přimějí Tripolis k vystoupení ze Společnosti národů, jak oznámily vládní noviny Libye minulou neděli. Vláda mocného muže Moammara Gadhafiho neodpověděla na hrozby Spojených států, Británie a Francie, které ji hrozbami chtějí donutit, aby vydala podezřelého a kooperovala při vyšetřování dvou oddělených případů teroristického bombardování amerického a fran-

couzského letadla. Bezpečnostní rada UN uvalila sankce 31. března, aby donutila Libyi k vydání dvou mužů, podezřelých z bombardování letadla PAN AM nad Skotskem v r. 1988.

■ NEW YORK

Zpráva CIA oznamuje, že iránský program nukleárních zbraní pokračuje, a že tato země by mohla mít atomovou bombu kolem roku 2000. Jiné agentury zpráv nesouhlasí s tímto názorem. Report z konce minulého roku došel k závěru, že iránský program je v začátečním stádiu. Poslední zpráva říká, že Irán má tým expertů, z nichž mnozí, kteří program vedou, mají americké vzdělání.

■ NUEVO LAREDO, Mexiko

Víc než 2,000 lidí, protestujících proti importním daním na americké zboží, řádilo v neděli na přechodech přes hranice; zapalovali budovy pochoďněmi a donutili celní úředníky k útěku, jak sdělili úředníci a svědkové. Celní služba zavřela dva mezinárodní mosty v Laredo, Texas, když demonstranti na mexické straně se uchýlili k násilnostem, podle zprávy amerických oficiálů.

Oznámení úmrtí

Oznamujeme svým přátelům a známým smutnou zprávu, že zemřela naše milá teta, paní

KATEŘINA KONOP

rozená Ticháček,
manželka po zesnulém
Matěji Konop
obydli dč. Cicero, Ill.

Zemřela v pátek 27. listopadu 1992 v 6:30 večer ve věku 87 let. Narodila se 1. května 1905 v Tlumačově, Domažlice v Čechách a v USA žila 64 roků.

Byla členkou spolku Domažlice a okolí, bývalá herečka, před lety zpívala na rádiové stanici WHFC. Pohřeb drahé zesnulé se konal v pondělí 30. listopadu 1992 z pohřebního ústavu Švec a synové, 6227 W. Cermak Rd. Berwyn, Ill. a odtud na hřbitov Woodlawn, kde pozůstatky drahé zesnulé byly zpopelněny. Její popel bude uložen v rodné její zemi, v urnovém háji v Domažlicích v Československu.
V zármutku zanechává: synovce a neteře a ostatní přátele zde i v Československu.

Osud a boj...

utrpení a posléze smrt. Byli mezi nimi i mí oba strýci Josef a Václav Krátkých z obce Ivanovičky u Žitoměru.

V roce 1932 jsem v brněnské Selce pro výstrahu uveřejnil článek, jímž jsem upozornil na tragedii sovětských otroků a za studií v Lublině a na Volyni jsem rozdával protikomunistické letáky, v nichž jsem varoval polský i český lid před nebezpečím marxismu, ačkoliv jsem už tehdy tušil, že na mne za to bude čekat žalář a otrocká práce, byť jen na čas.

V roce 1940 donutila mne lůza promluvit na oslavách 1. máje k nakomandovanému davu. Nemohl jsem se tomu vyhnout, protože jako student představoval jsem inteligenci a nikoho jiného zde k tomu nebylo. Vyhnul jsem se však chválám sovětské vlády a prohlásil jsem, že ryzí pravda je věčná a vždycky zvítězí nad každým zlem a čestným lidem přinese štěstí. Za toto vystoupení byl jsem marxisty z řad udavačů označen za reakcionáře a nepřítele lidu a očekával jsem také deportaci na Sibiř.

Za pobytu skupiny československých letců v Kupičově jsem zorganizoval dobrovolnou sbírku peněz a obilí na jejich ošacení a jiná vydání a u poručíka Fladra jsem se přihlásil k odjezdu do naší armády v Anglii, kterou řídil prezident Beneš.

Za německé okupace jsem odjel tajně vlakem do Lublina a zde jsem informoval polské protinacistické hnutí o hrozné tragédii Poláků a Čechů na Volyni, kde se ozbrojené bandy dopouštěly zločinů na nevinných lidech.

Během II. světové války jsem později říkal, už jako dobrovolník Čsl. východní armády za našeho tažení na Ukrajině, v Polsku i ve staré vlasti pouze hořkou pravdu o utrpení sovětských otroků a varoval jsem před lstivým vrahem Stalinem—Džugašvilim a jeho pochopy. Po válce jsem odhaloval cíle zrádných kolaborantů ve službách Moskvy. Na různých oslavách a shromážděních jsem veřejně varoval přítomný lid před zhoubnými plány komunistů a Národní fronty a proto jsem také nebyl přijat v armádě jako důstojník z povolání.

Pak přišel osudný únorový puč v r. 1948 a já jsem ihned plánoval odbojové hnutí ANO, zkratka Armády národní obrany, a když mně pak hrozilo přímé nebezpečí, musel jsem v r. 1950 odejít z Aše do exilu, abych tam dále mohl pokračovat v boji za svobodu svého národa. Ihned po přechodu hranic už v Bavorsku zapojil jsem se do Třetího československého odboje a jako člen pěveckého sboru vystupoval jsem při koncertech pro rozhlas Svobodná Evropa v Mnichově.

Od roku 1950 jsem — již ve Spojených státech — pracoval pro svobodu naší vlasti i jiných porobených národů. Posílal jsem memoranda, protesty i osobní dopisy, rozeslal jsem přes šedesát různých listů do několika zemí, Světové radě církví, Spojeným národům v New Yorku, delegátům různých konferencí i komunistickým stranám a jejich ústředí v Moskvě. V krajanských časopisech jsem publikoval vlastenecké básně a články na obranu porobené vlasti a v New Yorku jsem při manifestacích roznášel letáky s odbojovými hesly. Při morové demonstraci 13. 6. 1982 v New Yorku, byla tu účast snad 3/4 milionu křiklounů, kteří mě spílali, ale nedbal jsem osobního nebezpečí. A pak v r. 1989, ještě před sametovou revolucí v Praze, v době svatořečení Anežky České v Římě papežem Janem Pavlem II. jsem poutníkům z vlasti rozdával velké množství letáček s textem, který byl jim i lidu doma pobídkou a vzpruhou k dalšímu boji za svobodu naší vlasti okupované Sovětským svazem.

Při častých cestách po svobodných zemích jsem za rozhovorů s novináři vždycky upozorňoval na země okupované Sovětským svazem. Dne 14. 6. 1980 jsem v Brisbane v Austrálii v proslovu do rozhlasu znovu upozorňoval posluchače na okupaci naší vlasti Sověty. A řada mých známých vozila do vlasti mé knihy, zaměřené na boj za konečné osvobození Československa od Sovětů a komunistů.

Pražské komunistické vládě jsem protestními dopisy dával najevo nesouhlas exilu s jejich činy. díky Bohu, dostalo se mně za mou práci i odměny, došlo mně mnoho děkovných a souhlasných dopisů od českých vlastenců. Obdržel jsem i vyznamenání od exilové polské vlády v Londýně a konečně 11. září 1991 jsem byl rozkazem ministra národní obrany ČSFR povýšen na podplukovníka ve výslužbě. Naproti tomu mně docházely i pomlouvačné a výhružné dopisy od různých kolaborantů, zrádců a převléknutých komunistů. Vydavatel jistého českého plátku v Torontě mne nazval dokonce zrádcem národa, ba i ateistou.

V roce 1990 jsem poprvé po 40 letech navštívil svou konečně svobodnou vlast. Zde jsem se vyhýbal novinářům, ani jsem se nevtíral do televize. Po slávě a popularitě jsem nikdy netoužil. Přesto jsem před pomníkem svatého Václava v Praze umlčel jednoho komunistického lháře a provokatéra, který byl nucen spasit se útekem před hněvem shromážděných lidí. Dnes, kdy nevěrecké rudé podsvětí dalo se do služeb temných sil mezinárodního satanismu, jehož cílem je vymýtit všude víru v Boha a v Krista, zničit morálku, národní a náboženské tradice, musí se všichni náš lid sjednotit a svorně se postavit na odpor zrádcům a cizopasníkům, kteří nám chtějí vnucovat d'ábelskou světovou vládu a zotročit každého odpůrce služebníků Lucifera.

Musíme si zachovat své tisícileté duchovní hodnoty, jež jsou pevným pilířem naší lepší budoucnosti pro rozkvět naší svobodné a nezávislé více než tisícileté země.

Poslední vývoj...

bezúčelná a vedla by jen k politickým sporům, řekl prezident, který se už dříve netajil stanoviskem, že by bylo nejlepší Sjezd lidových poslanců vůbec rozpustit. Jelcinovým zřejmým cílem je udržet nynější vládu v úřadě přes zimu, která bude tvrdou zatěžkávací zkouškou reformního programu.

Tomu se staví na odpor vlivná centristická politická aliance, zvaná Občanská unie, podporovaná různými parlamentními skupinami a kapitány státního průmyslu. Aliance vydala prohlášení, vyzývající Jelcina, aby s ohledem na rostoucí nespokojenost mezi obyvatelstvem odvolal vládu, která je údajně neschopná vést konstruktivní dialog s organizovanými politickými silami. Jelcin sám nedávno — jako ústupek opozici — ostře kritizoval práci některých ministrů, ale v podstatě obhajoval kabinet mladých reformistů, jejichž radikální postup k tržní ekonomice mu získal přízeň Západu. Trvalý úbytek popularity doma by však podle některých pozorovatelů mohl způsobit, že by se prezident mohl přiklonit k programu Občanské unie, který chce podstatně zpomalit reformy. Hlavní hospodářský odborník unie, Arkadij Volskij, doporučuje konec "šokové terapie" a její nahrazení postupnými reformami podle čínského vzoru. Někteří znalci v něm vidí možného Gajdarova nástupce. Ale věci ještě nedospěly tak daleko a Jelcin není úplně osamocen v požadavku, aby Sjezd lidových poslanců zasedl až někdy ve druhém čtvrtletí příštího roku, až bude mít Rusko to nejhorší za sebou.

Bývalý sovětský prezident Michail Gorbačov odletěl do Německa, kde ho ihned zastihla nepřijemná zpráva. Ruské ministerstvo financí znova roznítilo trvalý napětí mezi ním a Jelcinem vážným obviněním, vzneseným proti zaměstnancům Gorbačovova ústavu pro zkoumání soudobých problémů. Ústav je financován převážně ze západních dobrovolných příspěvků. Vedoucí finančního inspektorátu ministerstva Jurij Danilevskij řekl v rozhovoru pro týdeník Argumenty i fakty, že Gorbačovův ústav neodvedl státu za 1. čtvrtletí tohoto roku 7 milionů rublů povinné daně. Ačkoliv tato domněle nevýdělečná instituce hlásila ministerstvu údajné ztráty, podle Danilovského zaznamenala ve skutečnosti zisky odpovídající částce 70,000 dolarů, ale neodvedla z nich předepsané daně a zfalšovala účetní knihy. I když toto obvinění nepostihuje — alespoň zatím — Gorbačova osobně, je přece jen další citelnou ranou jeho prestiže. Nedávno ruská vláda zabavila větší část prostoru, který zaujímaly kanceláře Gorbačovova ústavu v centru Moskvy, a přidělila tento prostor témuž ministerstvu financí, z něhož nyní vzešlo obvinění z daňového úniku. Kromě toho úřady odebraly Gorbačovovi cestovní pas, dokud se nepodvolí předvolání Ústavního soudu, aby svědčil v procesu proti bývalé sovětské komunistické straně. Pak mu byl později vyjimečně znovu vydán, aby se mohl na pozvání německé vlády zúčastnit smutečních slavností za zesnulého bývalého spolkového kancléře Willyho Brandta v Berlíně.

Jelcin nedávno obvinil Gorbačova, že jako sovětský prezident utajil důležité informace o sestřelení jihokorejského civilního letadla roku 1983 a o hromadné vraždě polských důstojníků Stalinovou tajnou policií roku 1940. Gorbačov se vehementně hájil poukazem na to, že uvedené doklady byly mezi asi 2.000 různých dokumentů, které zaujímaly v archivech jednu celou místnost. Tolik listin nemohl prý nikdy přečíst a nic tedy úmyslně nezatajil. Jelcinova vláda na to reagovala uveřejněním memoranda bývalého vedoucího mezinárodního oddělení sovětské komunistické strany Valentina Falina z 22. února roku 1990. Gorbačov svým podpisem potvrdil příjem memoranda, čímž podle ruské vlády dokázal, že byl o masakru polských důstojníků plně informován.

NA VÁNOCE DO ČESKOSLOVENSKA

8 denní zájezd do Prahy. Odlet 21. prosince. Cena \$1,225.00 včetně letenky, ubytování, většiny jídel, prohlídky Prahy, vánočního trhu a návštěvy půlnoční mše s hudbou, zpěvy a koledami, zájezdu na Karlovo náměstí, Mělník a do Folk Musea v Přerově n./L.

Zlevněné zimní ceny do Evropy:

• PRAHA	\$548.00
• FRANKFURT	\$448.00
• MNICHOV	\$448.00
• VÍDEŇ	\$574.00

Pro návštěvníky z Československa do 3 měsíců pobytu jen 680.00 dol.

Pro zimní dovolené nabízíme mimořádně levné zájezdy na Floridu, Havajské ostrovy, Jamajku a do Mexika.

Lodní zájezdy (Cruises) za velké slevy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402
Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012
FAX 708-749-1350

nevůle mezi Polskem a Německem znovu vzrůstá.

V Litvě politická situace je při nejlepším nejasná — dokonce v některých místech se znovu objevují připomínky na Lenina, udělané z lepenky. Kromě toho nikdo neví, jaký byl výsledek plánů na evakuaci sovětského vojska ze všech pobaltských států. Tyto dny je možno slyšet příliš mnoho a příliš si odporujících řečí o tomto předmětu.

V Kyjevě, na druhé straně, je možno vidět masové komunistické demonstrace na oslavu "slavné sovětské minulosti", a volání po návratu SSSR.

V Rusku zůstává situace napjatá, a ve skutečnosti nikdo neví, co se stane dál. MBR, ruský dědic KGB, roste v moci a vydává prohlášení, připomínající "dobré stalinské" časy. Ruští armádní důstojníci slibují, že sverhnou Jelcina, zatímco ministerstvo obrany přísahá, že ho bude bránit. Ruský prezident a jeho vláda jsou vskutku v nesnázích, obzvláště ve světle Kongresu zástupců lidu, který, proti Jelcinovu přání a zákrokům, má zasedat 1. prosince.

Dále na jih je zmatek skoro úplný, a každý bojuje proti každému druhému, s dalšími boji v dohledu. Někteří v té oblasti, možná z dobrých důvodů, obviňují Rusko z rozdmýchávání etnických nepokojů. Proč by to dělalo, je věcí pro spekulaci. Ale celá ta oblast, většinou muslimská, je na pokraji zmatku, který by se mohl rozšířit do ostatního muslimského světa. To není jediná špatná zpráva pro západ.

V západní Evropě se Německo dostává víc a víc do vážné krize, včetně ekonomické, která může vést k nepředvídané odezvě po celém kontinentě. Toto je obzvláště pravda, protože francouzská, a teď také britská podpora pro větší celistvost Evropy je velmi slabá. To, spojeno s možným nezdarem GATTem - sponzorovanými obchodními debatami a jakousi obchodní válkou mezi USA a E.C., by se mohlo stát jen příliš zřejmým a obtížným. Pravděpodobnost toho vzrůstá s všeobecným vzrůstem hospodářské krize v Evropě.

Afrika je nadále místem nepokojů, a jestli budou pokračovat nové boje v Angole, bude možno vidět další tragedii afrického národa, snad podobnou oné v Somálsku, Sudanu a Mozambiku. Jižní Afrika je ovšem zvláštním problémem a nikdo neví, co by se tam mělo dělat.

V Asii to není v přítomné době špatné, ačkoliv se zdá, že urovnání, štedře financované Společností národů, se rozpadá. Ale jsou další špatné zprávy, zvláště o zpomalení japonské hospodářské výkonnosti, které může mít vliv na dnes již špatnou výkonnost světového hospodářství a mezinárodního obchodu.

Střední Východ, zvláště arabsko—izraelský konflikt, ukazuje známky, že ztrácí původní hybnou sílu pro mír a nebude—li uděláno něco neobvyklého, mohla by se celá ta oblast vrátit do předešlého stavu.

Nakonec, na této polokouli, Kanada je postižena problémy, zatímco jižní část polokoule má daleko k stabilitě. Ačkoli v některých zemích je to lepší než v nedávné minulosti, jiné země se vracejí k starým útrapám, včetně krvavých bojů.

Jinými slovy, "nový světový pořádek" nevypadá obzvláště nový; objevují se stará zla, komplikovaná novými, což by mohlo naznačovat nové nesnáze v budoucnosti.

Jedinou jasnou výjimkou v tomto poněkud chmurném obrázku situace je ratifikace Ruskem úmluvy Start, ačkoliv její provedení je daleko a není bez určitých rušivých zadních vrátek."

V každém případě Spojené státy, zatímco slibují jednat předně a hlavně s domácími problémy, by mohly shledat, že jejich mezinárodní role se může stát natolik přednostní, jakou byla po celou poválečnou dobu.

balkonem, ze kterého k nim promluvil jejich idol Klement Gottwald a vyrazili plnit jeho zločinecký program. Samozřejmě vzali mezi sebe všechny ty, kteří se dřívě klaněli fašismu, ti jim přece byli tak blízcí...

Tentokrát jsme to již byli my, kteří jsme lovili ve vlnách éteru a snažili se zachytit buď Londýn, nebo Svobodnou Evropu. A bylo to stejně těžké a i nebezpečné, jako za okupace. Navíc komunisté zapřáhli do svých služeb dokonale techniku a tak jsme spíše než hledané vysílání většinou zachytili jen "dudlu — dudlu — dudlu" komunistické rušičky. Byli jsme odtrženi od kulturního světa více, než naši otcové z doby vlády gestapa. Zato komunistická propaganda měla zelenou. Oblbovala a mámila lidi na každém kroku. Se skrytým a někdy i velice zřejmým "ty, ty, ty, nebudeš—li poslouchat, zle skončíš, víš, co dokážeme!" Opět zde byly dvě kasty. Mocní a jejich přísluhovači a ta druhá se stala skutečnou kastou párioů! Bezprávných, kteří směli jen mlčet a pracovat podle příkazů mocných.

Časy popoběhly a mocná komunistická moc byla nemocná. Vypadalo to na exitus. Párioové se začínali radovat a v duchu si vili pro komunistickou sebranku věnce na její hrob. Byly to krásné sny, bohužel jen sny. Opět se nestalo to, co se mělo stát. Zase se jenom vystřídaly "stráže"! Místo komunistických vládců přišli vládcové sametoví a párioové dál zůstali párioii! Mocní sice chvíli se pokusili vyvolat dojem, že se něco mění, ale byl to jen taktický klam z jejich strany. I oni si mezi sebe vzali ruče mnohé z těch, kteří se dřívě klaněli svému rudému teleti, byli jim přece tak blízcí...

Zase párioové loví v éteru. Teď již ani tak ne Svobodnou Evropu, která věkem nějak zesametověla, ale chytají více z dále zaznívajících Hlas Ameriky. Tam ještě nalézají posilu. Zas musí mlčet, jako dřívě, jen hlas ODS je pronásleduje na každém kroku a mámi a mámi a mámi...

Dočkají se párioové, že zase budou svobodnými lidmi???

Hong Kong v objetí...

politické myšlení.

A tak zatímco Západ si povrchně vysvětlil úmluvu, a hongkongští residenté se snaží udržovat naději proti naději v to nejlepší, Peking zůstává stabilní a jeho diktát je jasný.

Nedávné snahy britského generálního guvernéra Chrise Pattena rozšířit demokracii v Korunní kolonii, způsobily nálož protestů z Pekingu. Legislativní reformy pro hongkongských šest milionů residentů jsou považovány za veřejnou urážku Lidové republiky.

Peking se také snažil zdržet konstrukci nového a nutně potřebného letiště; řekl, že nebude platit za projekty koloniální vlády.

Guvernéř Patton správně prohlašuje, že v zbývajících čtyřech letech londýnské vlády je to Británie, a ne Čína, která řídí Hong Kong, přes méně než delikátní diplomacii Pekingu opačným směrem.

Existuje skutečný důvod pro poplach? Londýnské autoritativní Nezávislé noviny — Independent — uvažují takto: "Je to hafání a bařání čínského draka pouze věcí uražené pýchy a přechodného šilenství? O čem není pochyby je to, že Čína by mohla poškodit hongkongské hospodářství a způsobit tam vážné politické napětí."

Independent zároveň dodává: "Na konec Číňané vědí, že kdyby vážně poškodili hospodářství a sociální strukturu Hong Kongu, utrpělo by také jejich vlastní hospodářství a mnohem větší cena — Taiwan — by odporovala spojení s mateřskou zemí."

Hong Kong zůstává pohonným strojem a světelným signálem pro Číňany v tom nesmírném a stále víc podnikatelském jižním pásmu Číny na pevnině, oblastí, která vlastně obchoduje s Hong Kongem a Taiwanem spíše než se statickými socialistickými podniky. Celá jižní Čína má prospěch z tohoto útočiště svobodného podnikání na čínském pobřeží. Není třeba říkat, že Hong Kong představuje víc než dynamické obchodní středisko; je také politickým symbolem. Kdyby Čína nedodržela svůj závazek k Hong Kongu, jak by mohla být lidová republika hodna důvěry, kdyby navrhla unifikační debaty Čínské republiky na Taiwanu?

Tedy ve stínu Tiananmenského náměstí a nynějšími požadavky v Hong Kongu — přiosťřenými chutí na budoucí moc — jsou vztyčovány rudé vlajky pro budoucnost.

Záležitost by ovšem mohla dospět k št'astnému konci; 1. července 1997 je ještě pár let vzdáleno. V tu dobu mohou být vládcové v Pekingu změněni, a Hong Kong se svými svobodnými způsoby by mohl přestat bouřit a být tím "kdo se směje naposled".

Heart Attack.
Fight it with a
Memorial gift to
the American
Heart Association.

THE AMERICAN HEART
ASSOCIATION
MEMORIAL PROGRAM

WE'RE FIGHTING FOR
YOUR LIFE

American Heart
Association

This space provided as a public service

First National Bank of Cicero
The Foundation of a Solid Community.
CALL ON US! 780-5000
Serving Our Community Since 1921

- 24 Hour Cash Station
- Two Locations
- Free Parking
- Drive-Up Banking
- Complete Trust Services Available

6000 West Cermak Road, 2500 South Cicero
Cicero, Illinois 60650, Phone 780-5000, Member FDIC

A PINNACLE BANK

**Kašpárkovo
loutkové divadélko**

v sobotu 5. prosince 1992
ve 4 hodiny odpoledne
v "novém" Velehradě
2340 So. 61st Ave., Cicero, Ill.

*Má poklonka, nezdárek,
klání se vám Kašpárek!*

Informátor

Jára Kohout

Je po volbách a nová vláda slibuje, že začne vyšetřovat soudruhy, kteří údajně byli informátoři StB. Mám dojem, že v ČSFR se nic nevyšetří. Vyšetřovací komise by si měla zajet do Las Vegas. Tam už rok žije mladý Gelfant, jehož otec byl prvotřídní udavač. Rodina je zazobaná a syn prý už vyhrál v herně v Kalifornii půl milionu dolarů. Byl na americké televizi a o svém karetním štěstí měl rozhovor pro místní rádio v South Lake Tahoe. Přítel, který v tom městě žije mi dal ten hovor na taperecorderu. Jedna z otázek reportéra byla: "Váš otec jistě měl pomocníky." "No ano, ale všichni se mu chtěli zalíbit a tak pomlouvali Ameriku a chválili Rusko. Já to dělal také, když jsem referoval konečné výsledky informačního ministru. Záchrana byly lžičky." "Jaké lžičky?" "No, malé lži! Né malé lžičky. Husákovi se muselo říkat, že na Západě všude mají jen malá piva. Švýcarské hodinky malilinkaté. Sýr! U švýcarského sýra jsem neviděl ani ty švy. Viděl jsem jen carský. Blahobyť? Droboučky. Byl jsem na filmovém festivalu v Cannes. Východní fotbalová jedenáctka kopala proti západní filmové jedenáctce. Přihrej, kopni, podej, udělej kuličku. Už je mič za lajnou?" Co je to za ženskou, která sedí v automobilu hned vedle hřiště? Sedí hned vedle rohového praporku? To je krásná soudružka Furtseva. Chodí s Brežněvem a chtěla se dívat na fotbalový zápas a sedět při tom v autu.

Již Lenin rozkázal, že západ musí mít vše malé a východ vše velké. V tom případě opěvují velký sportovní cyklistický výkon sovětského sportovce Vasil Kiričenko. Překonal světový rekord Itala Guiseppe Beliniho, když vydržel 14 dní bez přestání a odpočinku v sedle. Bylo to v Červenohorském sedle, kde Kiričenko postavil svoje kolo vedle stanu, potom zakopl, ale ať! Svým výkonem předstihl cyklistický rekord ve výdrži v sedle o rovných 10 dní. Už 14 dní se zotavuje v Červenohorském sedle.

V tom radiovém rozhovoru říkal mladý Gelfant, že jeho otec vypátral, že Štrougal jednou rozbil ve škole okno a bál se vkročit do třídy. Tak že neměl dost statečné vzdělání. To nevalilo, protože většina soudruhů neměla dostatečné vzdělání. Je jasné, že udavači byli dobře placeni. Vymýšleli si udání, aby nepřišli o zaměstnání. Jejich nehezke počínání bylo dlouho ve velkém flóru. Po té sametové revoluci měli pár dní strachu. Strach pominul, protože volby způsobily, že i oni byli zařazeni mezi sameťáky.

JAN MORÁVEK DIVOČINA

ROMÁN

že je má od samé dřiny jako kuličky od hrábí. Potatila se, jak to obvykle bývá, že se zvedou holky po otci. Byla liranatá a oči, tvář, nos, poručnický výraz, celý on, i ten hluboký hlas. Táta ji měl také nejraději a proto ji také nyní slyšel. S tou řípu bylo to šlakovité, tou se musel zabývat on. Aniž se obrátil, navrhl:

„Hm, nějaká tam ještě bude. Podívám se, co už svezli. Když to půjde, zajedeme pro ni v noci s trakařem.“

„Vojtán hlídá jako pes, snad tam i spí!“ namítla Pepka. Starý posměšně zachrčel.

„Dnes zatraceně fouká, zalezte hned s večerem, uvidíte!“ Jednalo se o panskou řípu. Jakmile se začala vybírat, mizela hromádka ze dvora hlásit kejhání hus. Přid okny ve dítu zahučela stará hruška zelenka. Vítr z ní rval poslední listy a roznášel je po zahradě a poli, svažujícím se k cestě do vsi. Hluboko pod ní tměla se řeka jako ocelová, v proudech s kopečky pěny, čířená východním větrem. V jeho nárazech zalehl v okna šum mlýnského splavu. Staré olše na ostrově mlýna a koruny košatých lip nad ním na stráni a okolo kostelíka ohýbaly se pod nájezdy větru. Chalupy, pokud dohlédli, krčily se v černých zahradách. Silnice u přívozu a před dolejší hospodou byla prázdná. Lávka před Dadovou chalupou rovněž. Kubelik viděl v duchu Dadu, jak se mačká ohnutým křížem ke kamnům. Jezuvec... zasmál se pohrdavě a spokojeně, že on, třeba starší, je jiný chlapák. Zatoužil náhle po chladném čerstvém vzduchu a ostrém šlechnutí větru. Protáhl se, zazíval a zamířil ven zapínaje límec lodeňáku.

Pepka se po něm ani neohlédla. Zнала už tátu a věděla, že v sekinci dlouho nevydrží, kdyby se venku třeba čerti ženili. Když nic jinak, musí se loudat po dvoře a zahradě kolem rybníčku.

Kubelik se však nezdržoval ani na dvoře, ani na zahradě. Lojza něco stloukal na fasuňku v kolně před stodolou a nevěnoval tátovi pozornosti. Zato Cikán, černý a dosti velký pes, kříženec domácího se stavčím, prudce vyrazil z boudy u chlívků za vraty, div řetěz nepřerazil, a pronikavým štěkáním snažil se ho zastavit. Podařilo se mu. Kubelik se k němu pýbl, a směje se poplácal ho po krku:

„Ty lumpce, páblí tě pelech, víd?“ Mohl směle dodat jako mě, neboť aniž si to uvědomoval, podléhal stejným pudům jako zvíře. Měl mnoho společného, nejvíce touhu po divočině, po lovu zvěře, po vůni země a lesa. Pes si také navvykl chodit na toulky s pánem a vycvičil se na dokonalého pytláka. Nebyl ovšem disciplinovaný a podléhal vášni. Našel-li zajíce, nepřál ho ani pánovi a hnal se za ním přes hory a doly jako slepý. Hajným se však vždycky kupodivu vyhnul, ačkoli po něm pásl jako po Kubelikovi. Podařilo-li se mu utéci, tedy bonil několik dnů a vrátil se vychrtlý a zedraný jako opravdový cikán. Několikrát přinesl na krku zadrhnuté drátěné oko, a když se ho nemohl sám zbavit, dožadoval se toho výmluvně na starém nebo Lojzovi. Vylízl se také z broků, které mu nasypali zelenáči do zadku a jednou přitáhl domů i železa, policiánské patně na kunu. Cikán byl zkušený pytlák a znal nejen každý pohyb svého pána, ale i jeho zámyřky. Vida ho odcházeti, vycítil jeho touhu po širém, právě v tento čas. Ano, táhlo to s tím východním větrem...

Kubelik však práskl za sebou dvířky a nechal ho civět do vrat. Bolestně zakňučel a schliple zalezl do blešího pelech. Stočil se do klubička a šel v duchu s pánem. Kubelik zatím obcházel zahradu. Už nekouřil. Ruce v kapsách, hlavu v ramenech, nachýlen opatrně našlapoval jako na šoulačce. To už bylo v něm. Nic mu nesmělo ujít. Zpozíroval i kmit myšky v poli, tak měl vycvičený zrak. Zjistil i lasici, vykukující z rozvaleného tarasu, a stál nehybně třeba půl hodiny, bavě se jejím rejdním. Nebyl by ji střelil, míloval všechny dravce, protože žil stejnou vášní jako on, a byl by zahradu a celé okolí nejraději zalesnil a do té džungle nasadil všechny zvěř. Kuna a liška ho uváděly do vytržení a po kroužícím krahujci nebo káněti namířil i spoň holí, nemohl-li puškou.

Probíral pozorně husté koruny hrušní a štěpů, nekřičil se tam někde v závětří veverka nebo datel. Sledoval drobné ptáky harašící v spadalém listí a stále čekal, že se z jeho chuchvalce zvedne nějaký větří, vzácnější pták. Prohlídl zahradu, černé kopečky trní na mezích, barevné šípky a mrazem zecdlá tráva měly zvláštní rozčilující půvab. Rovněž holá pole, zarudlé ozimy a ojíněné oranice lákaly k prohlídce. Rozlišoval zkušeným okem stíny a světlá, odhadoval podobu, je-li to kámen, hrouda, nebo zvěř. Polovina podzim byla jako prostřený stůl, všechno odhalovalo, nabílela a zvala. Zvěř, bojící se plného světa, krčila se v nich a splývala se zemí. Nalézati ji bylo mu rozkoší. Nejvděčnější však byly stráně a meze poseté skalím a zarostlé křovím. V těch byly obory zajíce, králíků, koroptví, i bažantů. I liška kmotra se do nich ráda zatoulala a zavrtal se v nich strejda jezevec, dnes tak vzácný. Svah pod panskými lesy byl rozryt zarostlými strouhami. Zajíce v něm zaléhali a v suchém závětří pečlily koroptve. Bylo se jim však těžko přiblížit na dostřel. Pozoroval je z dálky a ob-

cházel. Ruce se mu třáslы touhou po pušce...

Vítr táhl po šedé pahorkatině a nesl vůni podzimu, divočině. Nadešel nejkrásnější čas lovu. Z hlubin jeho bytosti zvelel se neklid předvěkých lovců. Toulal se po polích a selských lesících, upíraje toužebně oči do černých koutů panského lesa, kde ležel zapovězený ráj. Kovový ryk bažanta projížděl jím jako břítká ocel a bekot srn zmámil ho k nepřítelosti. Sousední lesy lešanského panství pomíjel však s pohrdáním. Tam už nic neměli, tam měli jen jedinou vysokou — veverky na stromech, uchechtával se. Ale za vodou, v konopišských, tam běhali ještě srnci jako valaši! A díval se zamyšleně přes říční údolí a strakatinu políček nad ním k modrým a šedavým chlumlům konopišského revíru. Procházel lesními údolími k mýtin, na něž s večerem vychází vysoká na pašu... Tam, tam...!

Vydýchal se a klátil se dále polním úvozem k vysoké mezi pod Vácovým lesíkem. Hlubila se do svahu jako veliký pekáč, živořilo na ní řídké a nízké borůvky, podíval se, nenajde-li tam v pelechu šmajdavého. Pak teprve zajde nahoru na panské, je-li tam ještě řípa...

Nešel horem po mezi, seběhl na dno strouhy a podcházel stráně, aby měl výhled nahoru. V hledání zajců v pelechu měl znamenité zkušenosti. Už předem odhadl, u kterého kamene nebo stromku mohl by mít lože. Jak se tak díval po stařině spálené nočním mrazem, odkryl jeden pelech pod jalovcem. Byl hezký vylezený a čerstvý. Usmál se spokojeně, věda, že jich tu má užák více. Zjistil také, že je to lože hluboké, což znamenalo, že zajíc čeká tuhou zimu.

Postupoval opatrně, neboť každé prasknutí zlomené větvičky znamenalo výstrahu zvěři v závětrné tísňi. Náhle ustrnul. V polou stráni pod březovým dvojákem upoutala ho žlutavá skvrna. Zbystřil zrak a rozeznal černý bod, zaječel oko. Šmajdavý spal jako dudek a jak oddechoval, mžila nad ním lehká pára. Mohl na něm oči nechat. Dlouho jej pozoroval, než se tiše vzdálil.

Nechvátil však domů pro flintu. Vylezl nahoru k lesíku, odhadl řípu na panském a pak teprve se vracel, pátraje po okolí, nevěsí-li se mu hajný nebo hlídač na paty. Bylo však k polednímu a tudíž nevhodnější doba. Pro jistotu ještě zasal na jejich letišti s kopkami hnoje a tvářil se, jako by zkoušel, není-li mrva umrzlá. Lhostejně a neohlížeje se, zasal do dvorka.

„Lojzo!“ křivil na syna hned za vraty u chlívků. Když se Lojza přiloukal, pravil mu tlumeně: „Vem bouchačku a jdi pro něho. Leží ve stráni zrovna pod březovým dvojákem a chrtí jako za peci. Jdi dolem, budeš ho mít pěkně na mušce. Dej si jen poloviční ranku, stačí na něj. Napálíš-li ho přes palčici, spadne ti až k nohám...“

Lojza se vesele zazubil, jako by dostal od táty zlatku na pivo. Podíval se šterbinou vrat na cestu, je-li vzduch čistý, pak se sehnul k boudě a nedbaje lizajícího jej Cikána, vytáhl z ní zlomenou pušku, krátkou pytláčku, zabalenou v masť na hadru. Odnesl ji do kolny, nabítl obě hlavně poloviční ranou, aby měl tichý výstřel a za chvíli vyjžděl s trakařem, kosou a pytle, jako by chtěl nasekat lucinky, nebo jetle.

Starý se o něj už nestaral. Věděl, že Lojza provede svůj úkol dokonale. Zapálil si opět dýmku a sedl si na své místo k oknu.

Asi za hodinu se vrátil Lojza. Pověsil kosu do kolny, a nec se neleným vhodil na zápraží a když zjistil, že jsou sami, vytáhl z něho zajíce a flintu. Obě rychle zanesl do seknice.

„Ani se neprobudil...“ volal na starého. „Vzal jsem ho na hlavu a dělal mi kotrmelce až k nohám...“

Kubelik vzal zajíce znalecky za hřbet, potěžkal a pochvaloval:

„Chlapák! Večer ho doneseš Dadovi, nařká si tuhle, že už ani neví, jakou má zajíc chuť...“ A hodil ho lhostejně na hromádku pytlů k dceřiným nohám.

Pepka ani stará si ho nevšímaly. Zajíc byl u nich velmi časté jídlo, jím byla milejší pěkná vepřová.

Kubelik se vrátil na svou pozorovací stanici k oknu a díval se utkvěle přes řeku k lesním pásmům konopišského revíru...

X

Hluboká zaječí lože správně předvídala: zima toho roku začínala opravdu ostře. Svátý Martin přijel na bílém koni. Přes pahorkatinu po obou březích řeky přehnala se silná vějka. Sněhu sice mnoho nenapadlo, jen tak že se hroudy v oranici srovnaly, ale dal podklad k pravé zimě. Východní moravský vítr přinesl suché počasí. Mrzlo protivně větrem.

Práci a zvěř stahovali se ke vsi. Olše u rybníčka v zahradě oživily houslem čížků, pasoucích se na jejich šištičkách. Na bodláčí za plotem švitořili pestří stehlíci. Lojza je pozoroval radostně a lačně jako kočka. Nepostačila mu jejich přítomnost, že se na ně může dosyta vynadávat, potěšit se jejich pestrostí a povídaným shonem, zatoužil je mít v kleci, zmocnit se jich jako dravce. Než ráno práci přilétli sbírat na bodláčí a olše semena, nakladl tam větvičky a stébla slámy natřené lepem. Ubozí stehlíci a čížkové padali pak k zemi se slepenými nožkami a letkami, zmítající se v smrtelném strachu. Lojza je sbíral a zbavené léčky zavíral do klecí v kolně. Brzo jich měl několik tucetů.

Starý u nich vystál celé hodiny a kochal se zděšeným výrem lapeného ptactva. Lahodil mu smutný a úzkostný štěbot, pestré barvy peří a pach pračích trusu dráždil ho právě jako kočku, mlsně se potulující kolem. Strčil ruku do klece, nechal se tepati křídly poplašených ptáků a polapil jednoho, přitiskl jej k tváři, aby ucítil dorek měkkého a teplého ptačího tělčka. Odnesl jej do seknice, kde jej pustil koče na pospas a říčel rozkoší, když kočka zdivočelá skákala za stehlíkem, narážejícím o zdi a okna, až ho znaveného a potlučeného lapila. Když pod postelí chroupala jeho tilko, pobíhal Kubelik po seknici jako vlk v kleci, když se mu zdálo lovu v širé stepi a o uchvácení kořisti. Krutá a divoká vá-

Pokračování na str. 7

DIVOČINA...

šeň se v něm vzbouřila, touha po výstřelu do živého přímo na komoru, po ráně zavazákem v záhlaví srnce, po vůni horké krve a vyvržených vnitřností. Vyběhl ven a spěchal do polí. Cikán na něho u vrat vyrazil s krátkým vášnivým štěkem, kterému v té chvíli rozuměl lépe jak lidské řeči.

Sehnul se k němu, pustil ho s řetězu. Pes zaskočil divokou radostí, skákal jako zmámený. Ale jak se dostal za vrata, sklonil hlavu, stáhl ocas a uhaněl do poli, kličkuje po stopě zvěře. Ku belík za ním, veden pudem tam, kde tušil zvěř...

Lojza ptáky prodal Hadař z Oujezdce, který je nosil pučovníkem do Prahy. Hadař byl také taková škodná. Chytal pijavky a hady a proto mu říkali Hadař. Dlouhý, uploutňaný a hubený jako luňák prodíral se stráněmi nad řekou a všechno vysledil. Na jaře, když hadi vylezli z děr a byli slabí, měl žně. Dovedl však chytit zmiji i v létě holou rukou. Připlazil se k ní, když se vyhřívala na skále, a uchopil ji přímo za hlavu. Sevřená v tvrdé hrsti byla bezmocná. Pak ji nastavil láhev s velkým otvorem a šup do ní, zmije byla naráz uzavřena. Ženské k němu chodily pro hadi kůže, kterými si podvazovaly nohy v kolenou, aby vyléčily strhané žíly. Také jimi podkuřoval vemená krav, když ztvrdla a krávy špatně dojlily.

V Hadařově chalupě to vypadalo jako v divochově brlohu. Po chadřích visely klece s ptáky a ochození ptáci a zvířata s ním žila, jedla a spala. Živil se tím, co dal les, stráně, pole a řeka a když přišla bída, spokojil se i vranami, které dovedl mistrně chytat na udici, nebo do kornoutů, vymazaných lepem. Okafil a roznášel od pytláků koupennou zvěř. S Kubelíky byl společen právě tak, jako zrzavý Pepík ze Splaz. Na vysokou do panského si však netroufal. S puškou vůbec nerad pracoval, bál se jejího hluku. Jeho specialitou bylo mistrně ukroucené a poličené oko, chytře položená železa a past, udice, vrš a provázky. Pracoval v malém, jak se rád honosil, a větší věci přenechával Kubelíkům. Ihned jim zvěstoval, jakmile někde obeznal srnčí. Obdivoval je pro jejich neohroženost a byl jejich věrný náhončí.

Časem přišel ke Kubelíkovým na besedu, přitiskl se v chatrné kazajce ke kamnům, aby vyhláhl promrzlý hřbet. Z dlouhého rudého nosu mu stále kapalo a splasklé tváře s hladovými ústy pracovaly jako štíci požerák, podala-li mu Kubelice mísu brambor se škvarky, nebo dokonce knedlíky se zelím. Proto přišel, ale nebylo to zadarmo. Než odešel, usmolil Lojzovi do zásovy oka na zajíce z pružného drátu důkladně vytřeného jedlovou chvojí, nebo na koroptve ze žíní z kravského ohonu. Vyšel si s ním do polí a struh a položil je opatrně na ochoz králíka nebo zajíce, nebo do rozhoru oranice na koroptve.

„Tak, Lojzčku —“ hovořil sladce, jako když poučuje malého chlapce — „zejtra ráno si sem dojdeš a sebereš to. Pamatuj si, musíš to udělat takhle...“ Následovalo náročné poučení okašské školy, na kterou byl zase on pyšný, neboť ji Kubelici tak dokonale neovládali. Za své čtyřicetileté působnosti vycvičil už hezkou řádku okašů a foťů ho proklínali více než Kubelíky a ostatní, kteří šli na pých s puškou.

Starý Kubelík se mu posmíval, neboť okašení bylo pod jeho důstojnost, to byla hra pro chlapce, voněl však také divočinou a proto byl jejich. Když přišel, probrali v hovoru všechny revíry dokonaleji než foť s hajnými u raportu.

Ptáky si odnášel večer, aby snad nenarazil na četníka. Nacpal je všechny do jedné klece a tu pak zabalil do staré sukně, aby byli tiši a neklíčili. U dveří si ještě vzpomněl, že zapomněl říci starému o vydře, kterou vyčítal nad jezem v Lapačích.

„Je to pořádný pes, pozoruju ji už delší čas, co začalo mrznout. Je zalezlá někde na ostrově. Když jde měsíc nahoru, honí proti proudu, když jde dolů, loví po proudu. Mlynář i hajnej o ní vědí, ale čekají, až řeka zamrzne, pak se jí dostanou spíš na kožích...“ živě vykládal a oči mu vášnivě svítily. Hubený a nahnutý, stále byl připraven k honu a skoku jako starý Kubelík, oba rození lovci a dravci.

„Hergot — tak jim ji bouchnout před hubou...!“ zatloužil Kubelík a vous se mu ježil náhlým podrážděním. Vydrí pes mu ležel ještě v hlavě, když se ukládal ke spaní.

Mrzlo stále, jen praštilo. Řeka se zatáhla ledovým mrazem, jen v proudech a na víru pod mlynem pářila voda.

Týden před vánoci přišel opět Hadař. Nohy měl ovázané hadry a přes uši staženou bavlněnou čepičku. Třásl se zimou.

„Krutíčko!“ pískal tlač se ke kamnům. „Dnes je tam samec! I žaludek mně zamrzl jako škopek s vodou...“

Kubelice mu honem dala hrnec kafe s kramfálem chleba, a když se rádně naládoval a „zaplat Pámbu, tetičko!“ sladce poděkoval, hned na oba Kubelíky, co je s rybami, vánoce že jsou za dveřmi a oni nic? V Lešanech už lovili, panské sádky jsou plné, tak co, nemělo by se tam jít v noci s pytli a keserem? Přece nebudou na Štědrý večer bez ploutvičky, no né? A poptávka je také. V řece se toho moc nechytí, leda „krondlí“, ale to bude jen parma, okoun, jelec, sainá bělice a co platno, kapr je přece jen kapr!

Starý pokuřoval, Lojza pokukoval, rozhodnutí však žádné. Konečně se starý rozhovořil:

„Abych ti opravdu řek’ — nemám do toho chuti. Pasou po mně jako psi a já jim nechci pro takovou hloupost nalitnout. Aty bez kapra nebudeme, mám pár kousků v rybníčku, no ale, když myslíš a potřeboval bys jich pár kilo, dojdeš si pro ně s Lojzou. Do sádek bych vám však neradil, nemysli si, že si nedají pozor! Každý rok jim jich pár vyberou a tak mají už zkušenosti. Věděl bych něco lepšího...“

Lojza i Hadař špicovali uši. Zvědavě naslouchala i Pepina, po tátovi i v čertovině.

Kubelík pokračoval se sebevědomým úsměvem:

„Viděl jsem tuhle hajného s hajnou, šli pěšinou od Le-

šan a nesli nůši ryb, jistě je má v truhlíku v potoce nebo v řece...“

Nebylo třeba dalších výkladů. Hadař vyskočil a tlo: kl se pěstě... do skráni.

„Jsem já ale pitomá ovce! Krucinál, vždyť jsem na něj koulal předevěřím, jak je krmil! Za lodí je má, smolař, za lodí v truhlíku! A mě nic nenapadlo! Kruci, to mě už zamrz’ mozek, že to musím dostat od jiného...? Lojzo, Lojzčku...!“ přelšel z lamentace v radostné ujišťování... „Nač nosit kůži do sádek, když je máme doma? To se ví, že mu je vyfoukneme...!“

Lojza se zamyslel. „Ono se sice říká, že je Houdek bloudek, ale nemysli si, že to je tak lehké! Má dobrého hlídače...“

„Člověče — i pes o takovémhle mraze zaleze. Ostatně, vyčítáme si hajného, až nebude doma. Hajná s holkou nevystřelí z boudy ani zobák, kdyby se pes třeba pominul. Chodí ještě Houdek v sobotu na mariáš do hospody?“ „To je to!“ vykřikl starý. „V sobotu! Maže karty až do desíti, do té doby budete lodí i rybami až na Žampachu...“

„Platí!“ plácal se radostí Hadař do stehén. „Tedy v sobotu! Jen aby je do té doby nevybral...!“

V sobotu v poledne vyložoval Hadař u Kubelíků rendlík s králíkem na černo. Takovou divočinu on velmi rád. Odpoledne seběhl s Lojzou k převozu a vyjeli s mladým přívozníkem na volnou řeku. Na bidlech měli nasazené „krondle“, jak se říkalo pětizubým vidlicím s harpunovitými záseky, aby nabadnutá ryba, ležící poloztruhlá na dně, nemohla s ním spadnouti.

Po vodě ostře foukal moravský a ledová tříšť monotonně šustila. Přívozník strkal loď a rozhlížel se, nejde-li četník. Lojza s Hadařem po stranách, nahnutí nad hladinu, vyhlíželi ryby. Voda byla zelená a jasně průhledná. Na mělčinách viděli každý oblázek. U kamenů, přitisknuty ke dnu, ležely ryby. Nazelenalé hřbety parem a tloušťtí splývaly s dnem řeky. Okouni probleskovali duhovými pruhy. Napichovali jen větší. S počátku se také minuli cíle a bodli vedle. Lom světelných paprsků je oklamal. Ze spánku vyrušená ryba vyjela jako šípka, ale záhy opět stála. Voda už hodně promrzala.

Na dně lodí záhy ležela hromádka krvácejících ryb. Jejich hladká a krásná těla byla rozervána zubatými vidlicemi.

Jeli vzhůru proti proudu, nad mlyn pod hajnovku v Lapačích, kde prý se drží ouhoři, jak slíboval Hadař. Zatím však sledoval plán, který měli večer provést. Chtěli zjistit, je-li truhlík s rybami ještě za lodí, a jak nejlépe se k němu dostat. Podařilo se jim. Něčeho netušící přívozník vystrkal loď tak vysoko, že se o všem dobře přesvědčili. Truhlík tam byl a cesta k lodí vedla nejlépe po břehu. Ba, loď nebyla ani zamčena, její řetěz visel volně na kolíku. Vrátili se sice bez úhoře, ale to nepokazilo jejich veselost. Rozdělivo se s přívozníkem o ryby, táhli domů.

Po večeri odešel starý jako obyčejně do hospody. Pepka šla s ním se džbánkem pro pivo, aby se ostatní také napili. Nešlo však o nic jiného, než aby zjistila, je-li hajný v hospodě. Byl a hrál už karty.

V devět hodin vyšli. Nohy měli ovázané hadry, aby se neprozradili stopou. Ves už spala. Modrá mlha plnila poříčí. Nad lesem rostla záplava vycházejícího měsíce, ale břeh, po němž se Lojza s Hadařem brali, ležel ve stínu. Spíjvali úplně se skalami a černým smrčím.

Nad hajnovkou zapištěla vydra. Pes hajného krátce zaštlákal, ale jen tak jako ze sna.

„To je ona... loví na ostrově!“ zašeptal Hadař a celý se roztrásl rozčilením i mrazem.

Lehce se dostali k lodí... Opatrně roztočili řetěz a sochory svařovali loď s břehu. Šlo to zvolna. Loď byla těžká, omrzlá ledovým mrazem. Lojza příliš zapáchl a sochor praskl. Pes u hajnovky se rozštěkal a zase utichl. Na štěstí měli dobrý vítr a pes je nemohl ucítit. Přece však znovu začal. Tu Lojza s Hadařem bez ohledu na dobrého hlídače opřeli se rázně sochory a loď strkali na vodu. Led se drobil, praskal, sochory praštily o zmrzlé dno, ale oni nedbali. Jejich snahou bylo dostat se co nejrychleji na vodu. A podařilo se jim. Marně pes volal a bouřil; držice se v stínu sježděné po proudu. Nad první chalupou přirazili k břehu, vytáhli truhlík na loď, vybrali hezkou hromádku kaprů a línů, které měl hajný přichystané pro známé, vložili je do pytle a vyskočivše, odstrčili loď do proudu. A krytí modrou tmou a mrazem, vrátili se kolem spících chalup domů.

Nikdo je neviděl a hajný pro karty zapomněl na celý s. řet. Ryby pustili do rybníčka na zahradě. Hajný, hledejte je! řada, skrčený a zkeřelý, pelášil domů, ale v taškářském srdci ho hřála radost, že má o ryby na svátky postarano...

Nazejtrí našli mlynářští za česlicemi loď. Poznali, že je hajného a vybraný truhlík a rybi šupiny je poučili o všem dostatečně.

Hernajs — „smáli se —, to byli mazaní zloději!“

Hajný Houdek běhal podle řeky a rudl více zlosů než mrazem. Přívozníci mu pomohli vytáhnout loď do Lapač. Marně se dohadoval, kdo mu tohle darebáctví provedl. Na Kubelíky sice připadl v první řadě, ale starý seděl přece v hospodě déle než on! Že by snad Lojza? Ale pytláků byla plná ves!

XI

Počátkem prosince opět sněžilo. Sníh padl na dobrý podklad, přituhl a držel. Nebylo ho mnoho, ale stačil na dobrou sanici. Dřevaři v pasece na stráni za požárkou myslivnou pouštěli okleštěné kmeny starých borovic smykem do údolí, kterým se vinula do lesních revírů Horácká cesta. Čím dále tím větší divočina. Dno lesa spadalo do šeré rokle mezi vrchy Ostrý a Baštu. Za soutěskou, zvanou Hrdlo, zasvítlo několik paloučků. Ležely tu v lesních tůních jako ostrůvky, oblé zeleným mořem. Největšímu říkali Dlouhý, poněvadž byl opravdu dlouhý a úzký jako polní záhon.

Pokračování ve středu

“Light Up a Life” drive continues

There's still time to “Light Up a Life” this Christmas with a gift that gives twice.

A donation to “Light Up a Life”, the annual fund drive to benefit the hospice program of Berwyn's West Towns Visiting Nursing Service, both helps the hospice and honors or memorializes someone.

For a donation of \$5 or more, an ornamental dove or heart with the name of someone chosen by the donor, is hung on the 12-foot hospice Christmas tree at North Riverside Park Mall, 7501 W. Cermak Rd., North Riverside. The tree is located on the lower level near J.C. Penney's.

Donations may be mailed directly to the hospice, 1441 S. Harlem Ave., Berwyn, IL 60402, or given to volunteers at the mall staffing the tree. Hours are Monday through Friday, 10 a.m. to 8 p.m.; Saturday, 10 a.m. to 4 p.m.; Sunday, noon to 7 p.m., until Tuesday, December 15.

Various area choirs carol around the tree during the holiday season. The hospice program has served the community for 10 years with home-based, comprehensive care programs for the terminally ill. More information about the hospice program can be obtained by calling West Towns at 749-7171.

Nimrodi světa...

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Pokud máte mezi svými trofejemi kůže lva, bengálského tygra, sloní kly a parůžky nejváznější z afrických antilop, stále ještě nemáte to pravé! Nyní máte tu nejlepší příležitost si své sbírky doplnit trofejemi, které ji dovedou k jedinečnosti!

Doplňte svoji sbírku o vycpaniny komunistických zachránců světa, sametových kariéristů střední Evropy a “sladkých modrookých extrémistů” ze současného “ještě Československa”! Nikde jich naleznete pohromadě tolik, jako u nás. A občané vám budou vděční, když je vystřídáte. Rádi vaše úlovky vypreparují, a zdarma!

Neváhejte, nezhodte příležitost, taková se vám hned tak nenaskytne. Pokud nevíte, pro jaký cíl se rozhodnout, můžete se zorientovat nahlédnutím do seznamů StB a jejich spolupracovníků, nebo do seznamů našich sametových disidentů. Jsou zde pro vás kdykoliv k dispozici. Nechcete-li se příliš harcovat po našem “středoevropském safari kariéristických rarit” a hledat skryté cíle, stačí navštívit některou z našich vlád či parlamentů a jistě si vyberete. Tam naleznete zvláštní exkluzivní exempláře!

Nimrodi, neváhejte, vaše trofeje čekají!!!

BEZ KOMENTÁŘE

Když koncem minulého roku zveřejnil **Katolický týdeník** článek dominikánského konventa P. Odila Štampacha "Světové židozedenářství", zaznamenali jsme v naší redakci řadu rozhořčených reakcí. S odstupem času jsme pro Vás vybrali názor MUDr. Víta Dokládala, včetně odpovědi pana Štampacha.

Redakce Katolického (?) týdeníku: 8. prosince 1991

Článek *Světové židozedenářství* páne Odila Štampacha, uveřejněný ve Vašem týdeníku, který má veřejnost přesvědčit, že žádné židozedenářství neexistuje, mně silně připomíná jednu pasáž ve švejkovi, kdy se jistý duchovní zbláznil a začal tvrdit, že neexistuje Austrálie.

Co je potom např. B'nai B'rith?

Je známo, že členové těchto a podobných zedenářských organizací, jimž je římskokatolická církev úhlavním nepřitelem, tuto již v hojném počtu infiltrovali. Váš "Katolický" týdeník a onen článek v něm uveřejněný je toho nejlepším důkazem.

MUDr. Vít Dokládala

Pane doktore!

Přiznám se, že jsem trochu váhal, mám-li použít akademického titulu, který u svého jména uvádíte. Nenávistná ideologie, kterou svým dopisem z 8. prosince propagujete, je totiž v nápadném rozporu s posláním lékaře. Pak jsem si ale uvědomil, že obor je jedna věc a lidské charaktery jsou jinou záležitostí. K čemu všemu se jen v našem století "lékaři" nepropůjčili! Stačí připomenout jednoho Vašeho možná oblíbeného kolegu, jehož jméno zná celý svět. Třeba ceníte světoznámého polského městečka. Pár let tehdy účinně přispíval k očistění světa nejen od Židů a zedenářů, které jste si vzal na mušku Vy, ale i od Cikánů, od špinavých Slovanů, kteří překáželi v německém životním prostoru, od demokratů atd.

Kdybyste pouze propagoval nacismus, tak bych mlčel, protože polemizovat by se mi zdálo pod úroveň. Co mne ale nejvíce šokuje, je drzost, s níž s odvažujete tuto zločinnou ideologii spojovat s katolickou církví.

(Zde si dovoluji zdůraznit, že dopis Dr. Dokládala, na který pan Štampach reaguje, jsme otiskli nezkrácený - pozn. J. Tomáš).

Vím o existenci klérofašistů, čili lidí, kteří katolictvím zaštiťují své nacistické či fašistické názory. Vím bohužel také, že jim učitelský a pastýřský hlas církve může být ukradený, když nevyhovuje jejich ideologii. Křesťanství je pro ně jen zástěrkou. Tak např. v době Slovenského státu protestoval apoštolský nuncius proti transportům Židů ze Slovenska, prohlásil to slovenský ministr zahraničí za vměšování do vnitřních věcí Slovenské republiky.

Protože ale mám ještě nepatrnou stopu naděje, že jde ve Vašem případě o omyl a že jen neznáte hlas církve a že jste snad dokonce ochoten přijmout její mateřské napomenutí, dovoluji si Vám očitovat k záležitosti Židů a zedenářů ze spolehlivých pramenů.

B'nai B'rith není zedenářskou organizací, nýbrž je to obecně známé veřejné židovské sdružení, jehož cílem je působit v literatuře a publicistice proti antisemitským pomluvám.

O vztahu k židům říká oficiální dokument: Mimoto církev, která zahrnuje všechna pronásledování všech lidí bez rozdílu, je si vědoma, že má společné duchovní dědictví s Židy, a proto pouze na nepolitickými zájmy, pronásledováním a nad projevy antisemitismu, namířené proti Židům kdykoli a koho-koli.

(Prohlášení II. Vatikánského koncilu o vztahu k církve k mimokřesťanským náboženstvím, čl.4).

Pokud jde o zedenáře, lze konstatovat, že církev zrušila v novém Kodexu kanonického práva exkomunikaci pro katolíky, kteří by vstoupili do zedenářských lóží. Souběžné členství v církvi a v lóži se zatím většinou nepokládá za možné, ale nedávno se vyslovil obecně ke vztahu církve a zedenářství P. Georges Cottier, O.P., magistr apoštolského paláce. Tento titul znamená, že jde o osobního teologického poradce, jehož si Svatý Otec vybral. Magistr bydlí v apoštolském paláci ve Vatikánu, hned vedle papeže a je mu trvale k dispozici. Tento Páter napsal článek "Katolický pohled na zedenářství" v časopise *Nova et Vetera* (1987/4-5) a text přetiskla také revue vzdávaná vatikánským Sekretariátem pro nevěřící *Athéisme et dialogue*. Píše se tam, že nemožnost dvojí příslušnosti nevylučuje bratrskou spolupráci na poli humanitní činnosti. Náčrtává potřebnost dialogu a spolupráce na více úrovních, na poli doktríny, dialog o etických hodnotách, ve společné obraně a podpoře lidských práv, spolupráce na projektech, které souvisí s přežitím lidí a přežitím kultury (problémy hladu, války a míru, přírodních katastrof apod.). Informaci o tom uvádí též u nás známý časopis "30 giorni" z 12. prosince 1991.

Chci Vás jako duchovní pastýř a teolog poprosit, abyste se nad těmito hlasy církevních autorit zamyslel a dal přednost svému snad křesťanskému přesvědčení před nenávistí a "úhlavním nepřítelstvím". Mohu Vás ujistit, že Kristova církev má nahoře nepřátel, ale sama není nepřitelem, tím méně úhlavním nepřitelem nikoho. Každého zve k pokání a k následování Ježíše, tichého a pokorného srdce. I Vás. S pozdravem

**P. Odilo Štampach, O.P.,
dominikánský konvent
Praha 1, Husova 8
Praha dne 17. 1. 1992**

Katolický klérus a společnost

"Slovenský klérus vstupuje do politiky s neuváženými postoji, aniž by k takovému vstupu měl oprávnění.... Přitom katolická církev je církví všeobecnou, základní postuláty křesťanství jsou universální, a není podle mne křesťanské, když si myslíme, že rozhodující je Slovák a katolik... (Poslanec FS za Křesťansko demokratické hnutí Július Bobovnický v televizním pořadu "Co týden dal").

Jistěže že nejde o nic nového. Je to dokonce prastará taktika všech nepřátel Kristovy Církve už od dob samozvaných reformátorů, kteří se snažili Církvi určovat, jaká by měla podle jejich představ být a co by mělo být jejím posláním a co ne. Stejná podrážděnost zaznívá i z citovaných výroků pana Bobovnického, poslance za stranu, která si kdovíproč říká křesťanská. Pan poslanec si vědomě-nevědomě plete jeho viditelně zedenářský kosmopolitismus s katolickým univerzalizmem a vyčítá Slovákům plásku k domovu, tedy jednu z přirozených křesťanských ctností.

Opravdu těžko lze hledat alespoň jakousi logiku v hmatatelné ztrátě sebekontroly a rozčilení pana poslance nad tím, že Církev jakožto učitelka a strážkyně mravů nezůstává stranou společenského života - pokud to poslance za "křesťanskou" stranu překvapuje, měl by ho někdo poučit v tom smyslu, že k tomu Církev má nejen právo, ale že je to jednou z jejích povinností. A pokus slovenský klérus alespoň ve své části svoji povinnost koná, může to být příčinou uražené reakce představitelů a náhončích mezinárodního establishmentu, ale současně je to pro vnímavého pozorovatele výpovědí o tom, jak cítí a smýšlí značná část slovenské veřejnosti - v každém případě je to podstatně přesnější výpověď než výsledky všelijakých zmanipulovaných anket průzkumů, předkládané mezinárodně propojenými masovými médii.

Rozhodně a bez sebemenší pochybnosti je poctivý katolický kněz spolehlivějším učitelem ve věcech víry a mravnosti, než diletantští komedianti, "demokraticky zvolení" manipulovanou a dezinformovanou masou, jejíž hodnotový a rozlišovací etalon tak asi stačí na rozhodnutí se mezi několika druhy pracích průšků.

Nezbývá než počkat, jaké stanovisko k napjatému útoku na základní práva a povinnosti katolické Církve zaujmou oficiální představitelé hierarchie. Zatím jejich postoj neznáme - mlčení bude výmluvné.

J. Voříšek

Budoucnost je naléhavá

PROMÝŠLET MINULOST, ALE TAKÉ SE OD NÍ ODPOUTAT MF DNES - 26. BŘEZNA 1992

Připomínat nebo zapomenout? Trestat nebo promíjet? Naplno, napolo nebo jen tak, na oko? Podle zákona nebo podle toho, co zrovna týden dal?

Řeč je ovšem o komunistech, těch vedoucích a podvedoucích, kteří se dopouštěli zločinů proti lidskosti, kteří ze zákona porušovali všechna základní občanská práva, popravovali, vraždili, plenili. Nesporné a prokazatelné. Ale také postižitelné a zákonně trestné v nástupnickém demokratickém systému, který se přihlásil k právnímu státu a k jeho důslednému dodržování? A který se mravně i smluvně zavázal, že neuznává princip kolektivní viny a navíc nepřipouští - až na další stíhání i těžkých zločinů z důvodu promlčitelnosti?

Hned napadne, že odpověď je už méně nesporná. Aby totiž byla jednoznačná, předpokládá zjednodušený, a tudíž neúplně reflektující pohled na vývoj a historii československé společnosti v posledním půlstoletí. Východím bodem tu bude nesnadné zjištění, nakolik nástup komunismu u nás byl dílem nepříznivých vnějších, mocenských, zahraničněpolitických okolností (poválečné rozdělení světa, studená válka, železná opona) a do jaké míry dílem naším. Byl k nám komunismus dovezen z Moskvy, jí nadiktován a udržován u moci, nebo jsme se o to nezanedbatelně přičinili také sami? Třeba tím, že v prvních poválečných letech dobrá polovina národa propadla svůdnému receptu na zářné bolševické zítřky, ve volbách 1946 volila komunisty ze své vůle, ba s frenetickým nadšením, takže převzetí moci v roce 1948 mohlo proběhnout takřka legálně? Opravdu jsme z téže Moskvy dováželi vražedné gorily, neměli jsme jich sami mezi sebou více než dost, rozhodně natolik, abychom v počtu politických poprav stanuli na prvním místě hned po Sovětském svazu? Neměli jsme více udavačů a dobrovolných sídlů tajné policie než to vyžadoval věru podlý, vyděračský a zbabělý režim? A kudy v takovém systému vede dělič čára mezi nezbytností přežít a kolaborací?

Z těchto a řady jiných podobně nesnadno jednoznačně zodpověditelných otázek plyne, alespoň zčásti, současné nepřehledné, matoucí a zmatené úsilí vyrovnat se s touto minulostí. Jde o nic většího či menšího než o určení "historické odpovědnosti" a z ní pramenící "historické spravedlnosti". A nikoli poprvé a, žel, sotva naposled ve společnosti, která už skoro tradičně po národních a

státních prohrách či rovnou tragédiích vždycky hledala viníky, ty hlavní, ty menší, ty druhé. Někdy se to podobalo pokusu vypořádat se s vlastní minulostí tak, jako by to byla minulost někoho jiného.

Čímž se ani o gram nezlehčují zločiny komunismu u nás. Patří, zejména ty spáchané na sklonku čtyřicátých let a v letech padesátých, do kategorie nejtěžších provinění na zásadách lidskosti a všeho, co s tím souvisí. Ale co bylo řečeno, komplikuje krok následný - metodu a způsob jejich potrestání třicet, čtyřicet let po činu.

VINA A TREST

Jak na to, aby byla uspokojena obecně přijatá zásada, že zlo musí být potrestáno a je nepromlčitelné, a zároveň aby byly zachovány všechny prerogativy demokratické společnosti a právního řádu. Jak to udělat, abychom - podle našeho humanisticky založeného prezidenta - ani nepřijali zásadu "co jsme si, to jsme si" a už ani muk, ani se nevyrovnávali s minulostí nekulturním, necivilizovaným, protiprávním způsobem. Musíme ten způsob najít, dodává prezident. Ale kde ho hledat, jakým mětrem měřit?

Ukázalo se nečekaně; že totiž s debolševizací je více potíží, než bylo s denacifikací v poválečném Německu. Už jen proto, že nacismus a jeho nepředsavitelně hrůzné zločiny nakonec hájila jen hrstka lidských a politických zvrátců, zatímco v exkomunistických zemích - i po tom všem, co bylo o zločinech komunismu odhaleno a zdokumentováno - nezanedbatelné procento občanů ve svobodných podmínkách volí strany s kryptokomunistickým nebo neskrývaně marxistickým programem. Myšlenka, že se na podkladě těchto odhalených a zdokumentovaných skutečností může položit rovnítko mezi fašismus a komunismus, vyvolala rozhořčené protesty.

Čeští a slovenští komunisté každodenně prokazují svůj hluboce minusový smysl pro něco, co se nazývá primární stud v politice: místo aby, po zkáze, kterou způsobili či k ní až do trpkého konce přispívali, se oddali zkoumání vlastního svědomí nebo alespoň mlčeli, místo toho bezostyšně zneužívají těch demokratických svobod, které tak dlouho společnosti upírali; s drzostí jim vlastní se rozčilují, jak se ta zkáza pomalu a špatně napravuje. A že by to zase vzali do ruky a ukázali, co dovedou.

Jaký div, že se ozývaly a ozývají furiantské hlasy, aby se ko-

munistická strana prostě a jednoduše zakázala, komunističtí papaláši bez dalších okolků zavřeli, nositelé zla mezi námi tvrdě a definitivně postihli v zájmu a ve věci nesporné pravdy.

Jenže, jak bylo nedávno připomenuto, různé pravdy s velkým P byly často otcem nejhorších režimů, inkvizice a jiných hrůz. Nehledě k jiné zkušenosti, plné i pro poválečný vývoj u nás, že totiž historická pohroma byla pochopena jako taková dlouho po činu a nejednou právě těmi, kteří s nadšením a euforií vítali, případně iniciovali společenské změny, které se ukázaly být nejvlastnějšími kořeny téže pohromy.

Krátce, debolševizaci se nedá říci, a nejen u nás. V Maďarsku ústavní soud prohlásil za pro-

Krátce, debolševizaci se nedá říci, a nejen u nás. V Maďarsku ústavní soud prohlásil za protiústavní zákon o stíhatelnosti komunistických zločinů. V Bulharsku se prezident Želev vyslovil proti přijetí zákona o debolševizaci s tím, že je třeba překonat následky minulosti reformami i za účasti komunistů. A tzv. německý přístup v případě bývalé NDR se rovněž neosvědčil.

CO DÁL, JAK DÁL?

Tak zní otázka, asi neodbytná. Francouzský historik Raymond Aron napsal už v letech sedmdesátých: "Člověk je tvor historický v tom smyslu, že dovede promýšlet svou minulost, odpoutat se od ní a určit svou budoucnost." Předkládám k úvaze, zda bychom tyto tři body Aronovy definice nemohli přijmout jako rovnocenné a zároveň východí k odpovědi - třeba jen dočasné - na

složitou otázku, jak se "zmocnit minulosti" a vyrovnat se s ní. A to právě u nás a v této předvolební době, kdy se jistotně politické strany budou předhánět v receptech na jediné a zaručené řešení problému "historické odvěty" (v krajních případech hraničících s udavačstvím).

Promyšlíme tedy svou nedávnou minulost a dospíváme k závěru, že není jednoznačná pokud jde o zodpovědnost (a rozdělení této odpovědnosti) - nikoli za zločiny komunismu, ale za to, do jaké míry se doklíně, na níž bolševismus spočíval a z níž vzešla jeho zkázná absolutní moc, dostalo podpory části české a slovenské společnosti. Sotva bude sporu o tom, že to byla podpora nezanedbatelná, a že to byla, rozhodně zpočátku, podpora spontánní, nevynucená a neimporťovaná. Už to samo o sobě nabádá k něčemu, co patrně uvítají generace, které nezažily údobí vražedného komunismu, ale které zároveň jsou imunní ke komunismu ve všech jeho převlecích, včetně toho s lidskou tvář, totiž: odpoutat se od nedávné neutěšené minulosti, hodit ji aspoň na čas za hlavu do dob ustálenějších už s nepoměrně přesnějšími pravidly hry, než jaká existují dnes.

Jsme u třetího Aronova bodu - určit, nebo jen se pokusit o definici naší lidské, společenské, státní a politické budoucnosti. O ní totiž se do značné míry bude za pár měsíců rozhodovat. A odpovědnost za budoucnost, jak snad každý uzná, je nepoměrně naléhavější záležitostí než odpovědnost za minulost. Všechno má svůj čas. Historická spravedlnost také. PAVEL TIGRID

Čistím koberce
a čalouněný nábytek. Volejte
kdykoliv, Chris — (708) 863-4113.

HELP WANTED

Bohemian Garden Restaurant
hledá zkušenou waitres. Stálá
práce. Volejte Jackle, (708)
960-0078.

"The family suggests
that memorial
contributions be made
to the American
Heart Association."
When people want to
honor a loved one
and fight heart disease.

THE AMERICAN HEART
ASSOCIATION
MEMORIAL PROGRAM

**American Heart
Association**

This space provided as a public service

Poslouchejte
Československou
půlhodinku
na radiové stanici
WCEV 1450 AM

každou
středu a čtvrtek
v 8.05 večer
řídí Jerry Jiráček

MIKI SPIGL

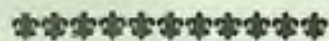
Cermak Road Realty
6226 záp. Čermák tř.
Berwyn, Ill.
č. tel.: 484-4800

BERWYN

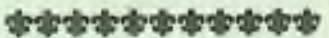
2—rodinný zděný dům, finished
basement, garáž na 2 auta. Blízko
Cermak Rd. Pěkně udržova-
ný majetek.

OAKBROOK TERRACE

3 ložnice, 2 koupelny a garáž na
2—1/2 auta; basement k obývání,
23 let starý zděný dům na vel-
kém pozemku; nízké daně. Ce-
na jen \$176,900.

JK TRANSLATION SERVICE
z češtiny do angličtiny
a naopak
I. J. Kovar
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call (708) 442-7115

Finito est!

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Ano, ta slova budou moci již asi
velmi brzo vyslovit naši sametoví
podvodníci. Vždyť se již celé komu-
nistické nomenklatuře postarali o
další pohodlný život v blahobytu,
tak jak se domluvili. Komunisty
téměř na kolenou sraženou ekono-
miku dorazili docela a vše to, co
ještě za něco stálo, hezky pod
pultem prodali blízké cizině. Dosta-
tečně se také postarali o bývalé
StB—ácké kádry, z nichž pro uklid-
nění sice pár obětovali, ale jistě jim
moc neublížili. Na sebe samozřej-
mě také nezapomněli.

Neustálým hlásáním dialogu si
pro sebe zajistili pevně monolog.
Plně se však postarali, aby snad
nikdo nedostal nápad požadovat
dialog ještě teď. Republiku si, v
souladu s plánem, roztržili, aby
její zlomky mohly být snadněji
pohlaceny těmi, kteří si na to již celé
generace brousí zuby.

Je však všem dnům skutečně
konec? Zatím poctiví lidé mlčeli.
Nemají totiž v sobě tolik drzosti,
aby skákali současným politickým
tlachalům do řeči a zarazili proud
jejich frází. Všichni ti bývalí soudru-
zi, sametoví neosoudruzi s dizident-
skými diplomy všichni podvodníci,
kteří se k nim příčinlivě přidali,
všichni ti, kteří se po celá leta
obohacovali a nyní dále obhacují
na úkor občanů, ti všichni již
mluvili dost dlouho, ač je o to
nikdo nežádal. Jejich projevy jsou

P.S./WASHINGTON

a weekly column by
U.S. Senator Paul Simon of Illinois

Haunting Scenes from Somalia

Let me describe for you a trip I
have just completed, with Senator
Howard Metzenbaum of Ohio, a trip
that haunts me and probably will
all my life.

I went to Somalia, a nation in
Africa where 300,000 people have
died of starvation and another 2
million are threatened with starva-
tion.

The United States is helping to
provide food for these desperate
people and our armed forces are
delivering some of the food and
doing a superb job at

it. You probably
have seen the pictures
of emaciated people
— mostly children —
who suffer there.

How can you de-
scribe all of this? Let
me tell you about three
people:

• One is a little boy, ribs stick-
ing out, sunken cheeks, without the
life of a normal boy. Through an
interpreter, I asked his mother how
old the boy is, and she told me four.
But he is smaller than our 2 1/2-
year-old granddaughter. I asked the
mother how she happened to be at
this community where they have a
feeding center. She told me that she
lived about 15 miles away, but heard
there was food here. They started
walking, and two of her children
died of starvation along the way.

• At this place with about
25,000 people, there were massive
numbers of flies — not thousands
of them, millions of them, literally.
Whether attracted by food or bod-
ies or disease or a total lack of sani-
tation, I do not know. But they were
smothering everything like I have
never seen in my life. I write about
the flies ... because of the children.
Flies got into the corners of their
eyes and the children were too weak
to wave them away.

• Finally, there was an old man,
begging. But the Red Cross and
United Nations people there said
that if we gave him anything we
would be overwhelmed by hundreds
of people. Even worse, if we were
to give him anything of any value,
he probably would be hurt or killed

by someone who would take it
away.

The "hospital" was one small
tent with a few bottles of pills, for
an area with 25,000 people.

What makes the problem even
more severe is that because of the
civil war in Somalia, there is no
government. That means no schools,
no police, none of the other things
that give society stability.

I also saw heroes: Two French
physicians who had volunteered, an
Irish policeman who came in with

Republic of Ireland
President Mary
Robinson when she
visited Somalia and he
was so moved that he
took six weeks vaca-
tion to come back and
help. And the Red
Cross and religious
groups who help. And
our armed forces. We

flew in on a C-130 that carried nine
tons of food — flew in on a dirt
runway on which our armed forces
personnel are not accustomed to
landing an aircraft. For security rea-
sons they had to keep the engines
running while they unloaded the
food and us and then took off right
away.

Because of lack of support, the
United Nations has responded more
slowly than is desirable, and much
more needs to be done. In the area
we visited, not long ago 100 people
a day were dying of starvation and
that is now down to about 30 a day.
The food provided is unappetizing
in appearance — but it is food.

People in rags begged for cloth-
ing.

And the need is to establish
some form of government, and get
food past those still fighting in the
civil war to the desperate people. A
government is needed to start
schools and establish a police force
and do the other things that provide
stability and hope for people.

That is the job the United Na-
tions alone can do and I hope will
do. I am pushing in that direction
and urging our government to push
in that direction. Desperate people
need help.

jedinou obehnanou gramofonovou
deskou. Nezbyde, než sejmut tu
desku z kotouče a nahradit ji
novou. Deskou s pořádným pocho-
dem, která všem těm pseudo-
politikům a staro i neo—komu-
nistickým vládcům zahraje k odchodu.
Dost dlouho si z nás všech
dělali jen šašky a otroky.

Věřím, že v našich národech se
najde dosti rozumných lidí, schop-
ných a skromných, kterým zůstalo
vlastenectví vlastní, kteří dokážou
dovést naše země k rozkvětu. Tak,
aby byly našimi zeměmi a ne jen
koloniemi kapitálových hladovců
blízké západní Evropy!

Volám proto ke všem poctivým,
nezdiskreditovaným komunismem
ani současností, přestaňte mlčet! Je
čas promluvit!

Free China Journal — Japonské
investice v Číně rostou — vloni se
skoro zdvojnásobily, z \$349 milio-
nů na \$579 milionů a očekává se, že
se letos více než zdvojnásobí. To
jasně naznačuje japonskou důvěru,
že hospodářské reformy v Číně,
založené na volném podnikání,
budou mít úspěch. Japonská vláda
nabádá japonské obchodníky k
dlouhodobým velkým investicím.
Japonští obchodní vůdci doufa-
jí, že se jim podaří spojit sílu práce
a materiálu Číny s japonským
kapitálem a pokročilou technologií.

Podporujte Hlasatel
Máte zapláceno předplatné?

OBCHOD S BÍLÝM MASEM JE KŠEFT: U VERONY BYLA DENNÍ NORMA PŮL MILIÓNU LIR – SAMOZŘEJMĚ PASÁKOVI

„Slíbili mi, že budu pracovat jako harmanka v hotelu u moře. Jinak bych tam nejela. Jenomže hned večer, jak mě do Itálie přivezli, jsem musela šlapat ulici. Nejdříve jsem odmítala, ale spravilo to pár facek, kopanců a nuž na krk. Doslova,“ říká exkluzivní blondýnka z Ostravy, na jejímž těle se vystřídalo podle jejích vlastních údajů bezmála tisíc zahraničních zákazníků.

Podaří-li se dívce utéci a vrátit do Československa, má vyhráno. „Majitel hotelu nám vyhrožoval, nebudeme-li makat, prodá nás do Turecka nebo Íránu. Anebo odveze na jakýsi ostrov,“ vypovídá další žena, která na vlastní kůži poznala novou výraznou tvář naší kriminální scény – obchod s bílým masem.

Z Ostravy do Soluně i Vídně

Ředitel expozitury Federální kriminální policie v Ostravě major Radim Pražák potvrzuje, že dnes se bude velmi těžko zjišťovat, kolik dívek a kam bylo odvezeno, kde a jakým způsobem se ztratily či snad byly fyzicky zlikvidovány.

První větev obchodu se ženami byla v Ostravě zachycena již před rokem. Vedla do řeckého přímořského střediska Katerině a do Soluně, mimo jiné proslule právě obchodováním s bílým masem. Vyšetřování tohoto případu již bylo ukončeno, dva pasáky ve vazbě a tři stíhané na svobodě čeká hlavní líčení před senátem krajského soudu.

Větev druhá, co do formy velmi primitivní, vede z Karvině do Vídně. Děvčata se základním vzděláním nebo výučním listem, známá z karvinských a havířovských nočních podniků, se na prostituci nechala snadno nalákat. Ráno spolu vyrazili autem do Vídně, procházeli se na Mexicoplatzu a čekali na zákazníka. Sex se obvykle provozoval v autě, přírodě nebo kanceláři, výjimečně v hotelu. **Co zákazník, to 300 až 500 šilinků, samozřejmě pro pasáka.** „Samozřejmě, jsou tady i další větve, vedoucí do Turecka, Německa, Jugoslávie, Švýcarska a dalších zemí,“ říká mj. Pražák.

Z Frýdku-Místku do Itálie

Do Itálie vedla větev z Frýdku-Místku. Pasáci rozestavěli dívky na dálnici poblíž Verony a děvčata nabízel svá těla. Každá musela večer odvést pasákovi denní tržbu – půl miliónu lir, což představuje deset zákazníků. Vydělala-li více, zbytek byl její. Odmítala-li však pracovat či neplnila normu, následovalo fyzické násilí. Pak bylo děvče krotké, poddajné i výkonné.

Asi před měsícem se ostravští kriminalisté dostali k pramenům další větve. Také tato vedla do Řecka a s první, připravenou k soudnímu líčení, má jisté souvislosti – mimo jiné cíl ve stejném podniku. Co však je dosud nevídané, aktérkou byla mladá žena. „Snad první pasačka u nás,“ říká vyšetřovatel. Také začínala jako prostitutka, která byla do Řecka nalákána na práci konzumačky. Ještě tentýž večer přijala pod pohrůžkami fyzického násilí prvního zákazníka. Pak si zvykla.

Norma deseti hodinové směny se pohybovala mezi 20 – 30 muži, výjimečně i 40. Limit tvrdý – patnáct minut na zákazníka. Zdravotní problémy ani menstruace nejsou přijímány jako důvod ke snížení normy. Kšeft je kšeft.

Z Plzně do Jakubova

V Plzni dvě děvčata – šestnáct a sedmáct let – doplatila na svezení, třebaže se o stopování nepokoušela. Zastavila se jen před plzeňským Hlav-

ním nádražím, aby prodiskutovala program načatého dne. V tom, jak na objednávku, přišla pozvánka na diskotéku. Od dívky, jen o málo starší, se i nabídka na bezplatný odvoz přítelovským autem zdála zřejmě nezištná.

Místo na diskotéku však zdánlivá dobrodinka se svým společníkem odvezla obě děvčata daleko od Plzně – do Jakubova u Karlových Varů. A tam, pod hrozbou násilí, je ve svůj prospěch nutili k prostituci. Naštěstí tohle otroctví trvalo jen čtyři dny – při náhodné kontrole se dívky svěřily policistům. Devatenáctiletá organizátorka je teď i se svým společníkem v Plzni stíhána nejenom pro kuplířství a ohrožování mravní výchovy, ale i pro omezování osobní svobody a vydírání.

Z Březové do Dortmundu

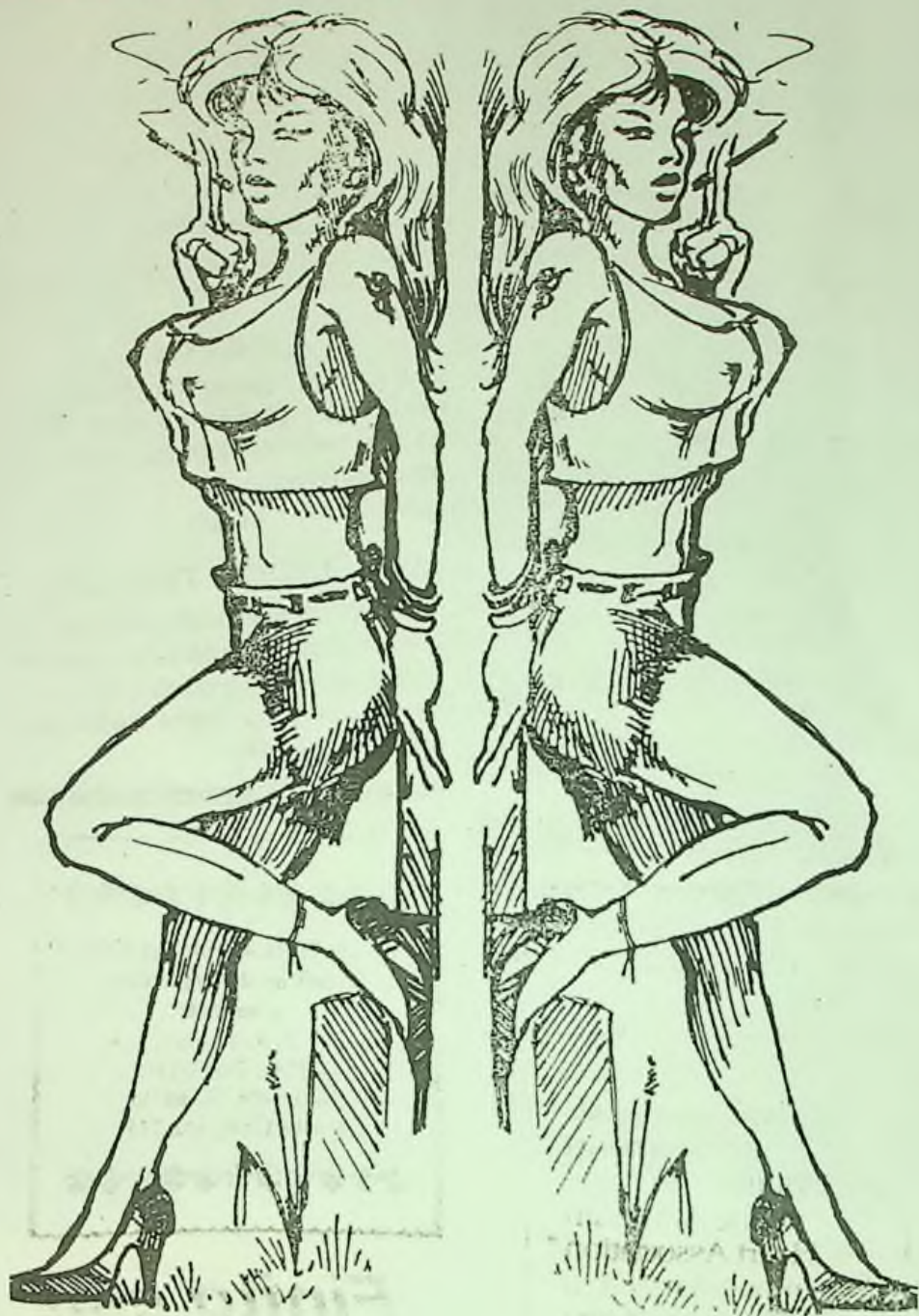
I policisté někdy vyslovují pochybnosti, zda dívky jsou skutečně tak naivní a zda nevěděly, do čeho jdou. Příznačný je případ sedmnáctileté dívky z Březové na Sokolovsku, kterou, podobně jako mnoho jiných podél hranic s Německem, vábily zprávy o snadném výdělku v nepříliš vzdáleném zahraničí. Vypravila se za prací až do Dortmundu. Vše tam bylo skutečně přichystané – jen jedno jí zprostředkovatelé zapoměli říci, že jde o působení ve veřejném domě. **Denně musela odvádět 75 marek.** Trvalo dva týdny, než dívka dostala zpátky svůj pas a mohla se vrátit. V Československu podala trestní oznámení, a tak mohlo být konečně zahájeno stíhání pachatelů pro trestný čin kuplířství.

I s požehnáním manžela

„Velký problém je s agenturami, které pracují na základě licencí k umělecké činnosti a s děvčaty sjednávají smlouvy na práci tanečnic nebo strip-térek. Dva tři dny najatá dívka skutečně v baru tančí nebo se svléká. Pak je však majitelem nucena k prostituci. Je-li málo účinný ekonomický tlak, přijde na řadu fyzické násilí. Tady lze velmi těžko prokázat, že dívka byla vyvezena za účelem prostituce,“ tvrdí zástupce ředitele ostravské expozitury I-KP kapitán Ladislav Varga. Stává se, že vdaná žena v těchto případech vyjždí s požehnáním manžela. Prostě chce finančně pomoci rodině i za cenu, že bude v nočním podniku obsluhovat nahole bez Realita je však jiná a útek s prázdnou kapsou zpět bývá obvykle velmi obtížný.

Naši pasáci distributory

Případů, kdy dívky proti své vůli musejí být po vůli zahraničním zákazníkům, jsou desítky. Věk žen ve zjištěných případech se pohybuje mezi 14 a 42 lety, zájem je však především o mladší zboží. Je levnější a pro zahraničního zákazníka tudíž dvojnásob přitažlivé. Těžko přesně určit a spočítat,

TĚLO PRO TISÍC ZÁKAZNÍKŮ

kolik a jakých případů se v souvislosti s obchodem s takzvaným bílým masem objevilo. Mnohé nikdo neohlásil, spousta jich nebude třeba ohlášena nikdy, protože případné svědkyně chybějí... Naše kriminálka má ve svých evidencích řadu nezvestných děvčat a žen, které by mohly být pohřešovány právě jako oběti nejstaršího femesla.

Často vše začíná libivým a hlavně lákavým inzerátem. Mravnostní oddělení pražské policie má přehled o několika agenturách, které se specializují na export ženské krásy z Československa, samozřejmě nikoliv pod hlavičkou prostituce. Hledají se manekýny, hostesky... Vhodným prostředím pro verbování dívek do ciziny jsou také různé erotické či masážní salóny. Jen v Praze je jich na půl stovky, jejich počet se rozšiřuje ve všech větších městech. Tady jsou hlavním lákadlem samozřejmě peníze.

Podle pracovníků centrály Federální kriminální policie lze zatím jen těžko hovořit o činnosti mafie, která by obchod s bílým masem u nás ovládala. I přesto, že tato činnost je vysoce organizovanou formou trestné činnosti, jsou prý naši pasáci zatím spíš jen na úrovni drobných distributo-

rů. Doposud se ani v zahraničí nepodařilo odhalit žádnou organizaci, která by se zabývala vyhledáváním našich děvčat ani jejich nábořem do nevěstinců v cizích zemích. Směr se však dá odhadnout. „Neděláme si iluze, že zadržením 40 pasáků a výsledkem stovek dívek jsme odhalili všechny případy. Tento obchod kvete a zdaleka jsme netušili, že má tak obrovský záběr,“ shrnuje dosavadní ostravské zkušenosti v obchodu s bílým masem ředitel ostravské expozitury Federální kriminální policie mj. Radim Pražák.

ANNA BORTLIČKOVÁ,
VÍTĚZSLAV HAVLIČEK,
ROMAN SCHUSTER

Za 40 let vlády "bolševické elity" jsme si postupně zvykli na to, že představitelé vládnoucí strany jsou ve všech směrech geniové hodní obdivu celého světa. Odlesk této "glorioly" samozřejmě padal od těch nejvyšších k nižším, pokud ovšem tito zachovávali v dostatečné míře stranickou disciplínu a potřebnou servilnost vůči všem vyšším. Kdo byl v jakékoliv stranické funkci představen veřejnosti, stal se tím okamžikem geniálním, neomylným a jedinečným, i když to byl třeba tototální pitomec!

Lidé si potajmu vymýšleli vtipy na čelné komunistické funkcionáře, ale veřejně tleskali jakémukoliv projevu "Velkých soudruhů", i když to byla snůška pitomostí a nesmyslů. Zcela běžná neschopnost, duševní tupost a morální zaostalost mnohých našich tehdejších "státníků" bohužel z diplomatických důvodů (?) jaksi nebyla viděna ani skutečnými státníky demokratických států a naši velikáni byli přijímáni se vši pompou

Komunističtí nejvyšší měli také stranou zaručenu jakousi zvláštní nesmrtnost. Třeba takový velký ničitel našeho školství Zdeněk Nejedlý již pomalu nevěděl jak se jmenuje, ale ministrem byl stále. Senilita přece nebyla překážkou pro výkon funkce udělené stranou. Vždyť to vše stejně řídil někdo jiný a odjinud. Obdobně udržovali soudruzi velmi dlouho uměle nad vodou generála Ludvíka Svobodu v posledních letech jeho prezidentování. Měl-li vystoupit před veřejnost, připravoval jej po řadu dní na to team vybraných lékařů a kosmetiček. Taková "munifikace za živá" nebyla pro soudruhy ničím nenormálním!

Po listopadu 1989 se zdálo, že se konečně do čela místo politických mumií dostanou živí a normální lidé. Normální v tom, že budou mít sice převahu dobrých vlastností, ale budou také lidmi s docela běžnými chybami, lidmi bez glorioly uměle vytvořené na základě rozhodnutí někoho. Ale ouha, lidé, kteří se v naší zatuchlé "sametové ne—revoluci" dostali do čela, se ihned sami prohlásili za neomylné! Ihned rozuměli všemu a nepřipustili, aby o tom někdo jen slůvkem zapochyboval. Jakoby mávnutím kouzelného proutku se z do té doby poměrně bezvýznamného umělce stal geniální státní a politik. Cokoli řekl, to bylo uznáváno bezvýhradně všemi, kteří jej obklopili. A stejně jako za komunistů i teď zář velkého genia osvětlovala všechny jeho přátele a příbuzné a přímo zázračně i z nich dělala genialitou sršící velikány. Takže se oproti dřívějšímu prakticky nic nezměnilo!

Měli bychom vzpomenout slov velkého českého státníka pana Švehly, který kdysi řekl, že politiku člověk nedělá ani pro svou slávu, ani pro peníze, ale pro svůj národ! A pak udělat rázný konec s idealizováním našich představitelů. Z historie světa přece víme, že jakékoliv vynášení geniality někoho a jeho zdobení "Andělskou lilí" vždy bylo předzvěstí vzniku nějaké totality!

Nesudme ty, kteří se dostanou do čela, podle nějaké glorioly, kterou si sami nasadili, ale posuzujme je podle toho, co skutečně umí! Ne dle slov, ale dle skutků! Dejme si pozor na každého, kdo se prohlašuje za jedinečného a neomylného. Nedělejme již nikdy z nikoho idol. Uvědomme si, že demokracie není samovládou jedince, ale systémem, který sice práva a schopnosti jednotlivce staví na čelní místo, avšak vždy vše řeší v kontextu k právům všech občanů. Neuznává sice rovnostářství, takové, jaké hlásali, ale sami nikdy nedodržovali, soudruzi komunisté, ale nepřipouští také žádné vykonstruované vynášení kohokoliv.

Kdybychom sestavili seznam "zasloužilých osobností" z naší historie od roku 1948 až po dnešek, museli bychom si přiznat, že všechny mají jedno společné. Všechny ty "osobnosti" se pokládaly za geniální, jedinečné a neomylné! I když to byl krutý omyl. Jejich jedinečnost byla jen v obrazech vykreslovaných jejich vlastní samolibostí.

Dejme si do budoucna větší pozor. Uvědomme si, že skutečně schopný a čestný člověk nikdy své schopnosti nerozhláší slovními proklamacemi, ukazuje je skutky. Hledejme takové. Politických mumií s uměle vytvořenou a hrubě nepravdivou gloriolou neomylnosti jsme již měli dost. Chceme-li žít v demokracii, nesmíme hledat pomoc při jejím vytváření u těch, kteří zde po léta udržovali komunistickou diktaturu, ale také ji nesmíme očekávat od "velkých vůdců", překypujících ve svých projevech svojí osobní genialitou a neomylností. Hledat tvůrce demokracie musíme v lidech rozumných, pracovitých a skromných, kterým není vlastenectví cizí! Těm pak klidně odpusťme nějaké drobné lidské chyby. Bez chyb by člověk nebyl člověkem, ale jen podivným zcela odlidštěným strojem. Nezapomeňme také, že ti, kteří se nejhalasněji vyhlašují za naprosto bezchybné, mají těch chyb zpravidla nejvíce, jen je dovedou dobře před ostatními skrývat. Nevěfme proto geniům s gloriolou neomylnosti, na takové jsme již doplatili dost!

(Poznámka vydavatele: Toto je první ze série o Číně na pevnině, kde jak někteří říkají, podvracení (subverse) modernizaci je největší hrozbou komunismu. To, co se stalo úřední linií na schůzi Ústředního výboru čínské komunistické strany, skončené 18. října, se stalo již dříve všude viditelným, a možná to udělalo výsledek schůze nevyhnutelným.)

Nápis na titulní straně New York Times z 19. října říká: "Tajný cíl čínského komunismu: Kapitalismus" a článek od Nicholase D. Kristofa z Beijingu mluví o žertu mezi čínskými intelektuály: "Pod vedením komunistické strany spějeme od komunismu ke kapitalismu." Jestli to nevzbudí úžas mezi partajními funkcionáři, pak nevím co...

Přítel těchto novin, který se právě vrátil z Beijingu říká, že článek v Times a analýza Andrew B. Bricka, analytika v Středisku pro asijské studie, the Heritage Foundation, říká hlubokou pravdu ve světle toho, co viděl v tomto nejvíce zalidněném národě světa.

Brick píše: "Zeptejte se kteréhokoliv Číňana nebo asijského obchodníka, a řekne vám, že toto je jeho revoluce, a tisíců lidí jako je on. Jednoduše řečeno, komerční vývoj na pevnině omezuje nebo působí na vůdce v Beijingu víc než na jakékoliv americké sankce. Hospodářská exploze Číny a síly, které ji pohánějí, omezují vliv Beijingu na periferii země..."

Je to myšlenka, hodná uvážení, tato myšlenka o revoluci bez hranic.. subverse skrze hospodářský vývoj funguje, (možná) lépe... (než studená válka). Když je všechno řečeno a uděláno, reformní komunismus je posledním stádiem komunismu.

"Snažte se smířit nesmiřitelné, staří mužové v Beijingu by chtěli jistotu ústředně plánovaného hospodářství a dynamismus svobodného podnikání, avšak bez sklerozy centralismu nebo nejistoty svobody.

"Výsledkem je program ekonomické reformy, který plodí moc, již odstředivá síla tlačí k provinciím a přirozeně podkopává ústřední kontrolu Strany. A tlak stále vzrůstá: Výroba lehkého a těžkého průmyslu se zvyšuje, ale jakost se nezlepšuje. Intelektuálové zůstávají zjizvení a zahořklí od let pronásledování."

Ale u tohoto bodu přítel novin "Inquirer" vyjadřuje nesouhlas. Připomíná jednoho intelektuála — učitele — s kterým se setkal v Číně před několika dny; popisoval dům, který staví. Je jisté, řekl, že to bude trvat několik let, ale nezdálo se, že by byl nějak zahořklý, spíše byl téměř jist, že se životlepší.

S Američanem, kterého znal teprve hodinu, mluvil učitel zdánlivě beze strachu před komunistickými funkcionáři, kteří byli nablízku, o problémech, jaké měl po masakru na Tienanmenském náměstí.

Brick řekl, že "vypasená byrokracie nadále řídí všechno ve svém dosahu."

Znovu návštěvník nesouhlasí a říká: "I když nadutá byrokracie stále ještě všechno až příliš reguluje, snaží se držet se zpátky. Nabádá provincie, aby hledaly společné podnikání v zahraničí; říká jim, aby přišly do Čínské banky opatřit si kapitál na toto podnikání. Nafoukaná byrokracie je nanejvýš opatrná, ostražitá; dokonce se bojí, aby neztratila reputaci, kdyby někoho urazila a způsobila vřavu. Slyšel jsem o případu, v němž je vládní agentura šizena taiwanským obchodníkem a bojí se ho zastavit."

POHŘEB OBĚTÍ NĚMECKÉHO NEONACISMU

Příbuzní a přátelé v Carsambé v Turecku truchlí nad třemi etnickými Turky, zabitými minulý týden při hození zápalné bomby v Německu. Druhé středisko pro uprchlíky bylo také napadeno přesto, že bylo hlášeno úředně v tažení proti neonacistům

THE AMERICAN HEART
ASSOCIATION
MEMORIAL PROGRAM

WE'RE FIGHTING FOR YOUR LIFE

American Heart Association

This space provided as a public service

